

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 400 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

HET DERDE INTERNATIONAAL CONGRES VOOR SOCIAAL VERWEER

(Antwerpen 19 - 24 April 1954)

Het derde Internationaal Congres voor Sociaal Verweer, dat van 19 t./m. 24 April 1954 te Antwerpen werd gehouden — het eerste congres had plaats te San Remo in 1947 en het tweede te Luik in 1949 — heeft zich in een zeer grote belangstelling mogen verheugen.

Op de plechtige openingszitting, die op 20 April in de feestzaal van de Hogere Handelsschool St Ignatius doorging, werd het woord gevoerd door Mr Lilar in zijn hoedanigheid van president van het inrichtend comité, door Mr René Victor, stafhouder der Antwerpse advocatenorde en leider van het congres, door Mr Gramatica, President van de Internationale Vereniging voor Sociaal Verweer, door Mr Theo Collignon namens de Belgisch-Luxemburgse Unie van Strafrecht, Prof. J. R. Mendoza, President van het Interamerikaans Instituut voor Sociaal Verweer en door de heer du Bus de Warnaffe, minister van Justitie.

Na de wens uitgedrukt te hebben, dat het congres het op zijn agenda geplaatste vraagstuk van de individualisatie der straffen en van hun tenuitvoerlegging, zou oplossen in de zin van het evenwicht tussen de wettige rechten van de persoon, en de vereisten van het leven in gemeenschap, herinnerde Mr Lilar aan de woorden, die hij ter gelegenheid van het tweede congres te Luik, namens de toenmalige regering tot de aanwezigen had gericht. Toen betoogde hij, dat de straf nooit een overbodige vernedering voor de delinquent mocht medebrengen. Het doel van de toepassing van de strafmaatregel moet immers in de mate van het mogelijke de wedergeboorte betekenen van het individu en niet zijn degradatie. Te dikwijls heeft de gevangenisstraf noodlottige gevolgen en ofschoon wij steeds maar bevestigen, dat de straf de heropvoeding van de misdadiger ten doel moet hebben, gebeurt het in de praktijk maar al te vaak, dat door de detentie van de misdadiger een breuk met zijn familie en sociaal milieu wordt teweeggebracht, die van de mens bij zijn invrijheidsstelling een gedeclasseerde en een voorbestemde recidivist maakt.

De mens heeft evenzeer als aan brood nood aan waardigheidsbesef. Een repressie, die haar misdadigers niet kan terugwinnen keert zich tegen de gemeenschap. Want deze misdadigers scheppen zich een averechtse waardigheid: deze van de opstandige.

Het is goed en nodig, dat juristen en geneesheren, met edelmoedigheid beziel, bijdragen tot de aanpassing van een verouderde wetgeving aan de dramatische problemen, die zich tegenwoordig in het bijzonder met betrekking tot de jeugd stellen.

Mr René Victor wees vervolgens op de betekenis van de grote figuur van Adolf Prins, die reeds in 1888 de problemen stelde die thans het voorwerp uitmaken van het Congres. Na hulde gebracht te hebben aan het werk van Henri Carton de Wiart, Emile Vandervelde en Léon Cornil, schetste hij in brede trekken de taak van de Internationale Vereniging voor Sociaal Verweer en de onderwerpen, die tijdens het congres zullen worden behandeld.

De president van de Internationale Vereniging voor Sociaal Verweer, M. F. Gramatica, herinnerde op zijn beurt aan het grote doel, dat door de voorstanders van het sociaal verweer wordt nagestreefd en op welke wijze zij hopen, dat hun idealen in de wetgevingen zullen kunnen worden verwezenlijkt. Hij betoogde in het bijzonder, dat de straffen, zoals zij thans worden toegepast, de individuele en sociale verbetering van de veroordeelden niet kunnen verzekeren. Deze verbetering blijkt slechts te kunnen worden bereikt na een volledige verandering van onze traditionele begrippen over de verantwoordelijkheid en de straf, na vervanging van het huidig systeem van repressie door een stelsel van unitair sociaal verweer, vanaf de eerste fasen van de tussenkomst tot aan het einde van de toepassing der resocialisatiemaatregelen. Dit congres moet oplossen *de vraag*, die alle technische en juridische problemen insluit: «Hoe moet men een mens oordelen?»

Nadat stafhouder Collignon namens de Belgische strafrechtelijke school de leden van het congres begroet had, voerde professor Mendoza het woord namens de buitenlandse afgevaardigden. Hij verklaarde zich een overtuigd voorstander van dringende hervormingen van onze juridische en rechterlijke instellingen.

Hij eiste de vervanging van rechters, die vervolgen, door rechters die beschermen, de vervanging van exclusief punitieve beslissingen van sociaal verweer. De gevangenis mag niet meer zijn wat zij was, zij

moet worden een plaats van hoop en humaniserende broederlijkheid.

De Minister van Justitie, de heer du Bus de Warnaffe, stelde vast, dat meer dan 20 jaar geleden de Belgische wetgever reeds het initiatief nam tot een wet van sociaal verweer met betrekking tot de abnormalen en de recidivisten, wet, die thans in het licht van de opgedane ervaringen, opnieuw wordt bestudeerd.

Een ontwerp tot inrichting van een probation stelsel wordt thans eveneens onderzocht. Aldus getuigt de Belgische wetgever van zijn verlangen de strafbehandeling van de delinquent met het oog op zijn reklassering in de maatschappij zo goed mogelijk aan te passen.

Van 20 tot 23 April vergaderden de verschillende secties.

In de eerste sectie, onder leiding van stafhouder René Victor, secretaris D. Andersen, stond op de agenda de bespreking van de inleidingen van Dr. Répond en Mr W. Calewaert over respectievelijk de onderwerpen en de doeleinden van de in observatiestelling der delinquenten en het juridische aspect van deze in observatiestelling. Aan de besprekingen namen deel: de heren Versele, die ook lezing gaf van een schriftelijke mededeling van Prof. Gaetano Boschi (Italië), De Olarte (Uruguay), Louwage (België), Lattes (Italië), Kanunnik Leclercq (België), Kempe (Nederland), Pater Vernet (Frankrijk), Dellaert (België), Bachet (Frankrijk), Cornil (België), Raveschot (België), Ancel (Frankrijk), Collignon (België), Motte (België), Mergen (Luxemburg), Villetorte (Frankrijk), Herzog (Frankrijk), Möller (Duitsland), Rolland (Frankrijk), Thelin (Zwitserland), Simons (België), Gerard (België) en Jescheck (Duitsland).

De 2de sectie onder voorzitterschap van de heer Marc Ancel, secretaris de heer Marc De Smedt, besprak de verslagen van Prof. Yvar Strahl (Upsala) en van Prof. G. Levasseur (Rijssel), over respectievelijk de verdeling van het proces in twee fasen en het vonnis.

Namen deel aan de besprekingen: de heren Cornil (België), Nuvolone (Italië), Collignon (België), Jescheck (Duitsland), Rijksen (Nederland), Ugeux (België), Mevrouw Sporck-Pelletier (België), Verbaet (België), Léauté (Frankrijk), Stanciu (Frankrijk), Prince (Libanon), Gramatica (Italië).

De derde sectie stond onder leiding van de heer Simon Sasserath, secretaris Mr Alexander Diercxsens. De besprekingen van deze sectie waren gewijd aan de rapporten van Prof. Giuliano Vassalli (Genoa) en José Agustin Martinez Viademonte, over respectievelijk voorwerp en middelen van contrôle en organisatie en werking van de contrôle bij de tenuitvoerlegging.

Namen aan de besprekingen deel: de heren Nuvolone (Italië), Jescheck (Duitsland), Dupréel (België), Vienne (Frankrijk), Mevrouw De Bray (België), Louwage (België), Pater Vernet (Frankrijk), Prince (Libanon), Kempe (Nederland), Mergen (Luxemburg), Warlomont (België), Cornil (België).

De 4de sectie, onder voorzitterschap van Mr Collignon, secretaris Mr J. Machiels, besprak het door de heer Versele opgemaakte verslag over de algemene thema's en actuele strekkingen van de beweging voor sociaal verweer. Opmerkingen werden naar voren gebracht door de heren Paucot (Frankrijk), Stanciu (Frankrijk), Dumont (België), Calewaert (België), Gramatica (Italië), Léauté (Frankrijk), Motini (Frankrijk), Amor (O.N.U.).

Daar binnen afzienbare tijd de volledige handelingen van het congres in boekvorm zullen verschijnen heb-

ben wij gemeend, ook wegens plaatsgebrek, ons te moeten beperken tot deze algemene mededelingen.

Tijdens de slotvergadering van 24 April werden een zevental resoluties getroffen, waarvan wij de tekst hier integraal laten volgen:

* * *

Het III^{de} Internationaal Congres voor Sociaal Verweer:

Overwegende, dat in een systeem van sociaal verweer, hetwelk ten doel heeft de tweevoudige bescherming van de maatschappij en van het individu te verzekeren door middel van een criminele politiek van preventie en resocialisatie, alleen de wetenschappelijke observatie van de persoonlijkheid van de verdachte mogelijkheid bieden kan voor de toepassing van aan de kenmerkende eigenschappen van deze persoonlijkheid aangepaste maatregelen;

en overwegende, dat alle specialisten het tegenwoordig eens zijn geworden omtrent de dwingende noodzakelijkheid en de reële mogelijkheden van een kwalitatieve observatie der delinquenten,

is van oordeel, dat:

I.

1. — Daar door de wetenschap (o.a. de medische wetenschappen, de sociologie, de psychologie, en de pedagogie) het vaststellen van de criteria van de actuele en toekomstige anti-sociale houding van het kind en de jeugdige volwassene mogelijk is, zou het behoren zo spoedig mogelijk de observatie, het opsporen en de heropvoeding van het bedreigde individu te organiseren. Het is wenselijk, dat de toepassing van de psychotherapeutische, heropvoedende en sociale methodes en hun profylactische en therapeutische resultaten zouden bestudeerd worden met het oog op de rationele organisatie van de criminele prophylaxe.

2. — De observatie van de delinquenten, onderscheiden van de psychiatrische expertise, moet bestaan uit een bio-psychologisch en sociaal onderzoek van de persoonlijkheid; zij moet in aanmerking nemen de mogelijkheden tot verbetering van de veroordeelde ten gevolge van de toepassing van de bij de wet voorziene maatregelen, terwijl de prejudiciële observatie door een voortgezette observatie tijdens de periode van de tenuitvoerlegging moet gevolgd worden;

3. — De prejudiciële observatie moet in het maximum aantal gevallen worden georganiseerd of vergemakkelijkt, uitgezonderd voor de niet herhaalde inbreuken van gering belang, waarvoor zij uitdrukkelijk uitgesloten zou zijn; anderdeels zou zij verplichtend door de wet moeten voorgeschreven worden ten aanzien van een zeker aantal delinquenten, (in het bijzonder de minderjarigen en de jeugdige volwassenen) en voor een zeker aantal door de wet nader bepaalde vormen van inbreuken.

4. — Deze observatie moet:

- a) worden georganiseerd op wetenschappelijke grondslagen en zo mogelijk volgens eenvormige criteria van internationaal karakter;
- b) worden verricht in de eerbied voor de waardigheid van de menselijke persoon en rekening houdend met het familiegeheim;
- c) in werking worden gesteld krachtens een op de ervaring steunend en in het raam van een bewuste algemene politiek van sociaal verweer passend wetgevend stelsel.

II.

1. — De aan de rechter gegeven beoordelingsbevoegdheid in de keuze van de maatregelen van sociaal verweer en de bezorgdheid om in elk geval op het zicht van de uitslagen van de observatie en met betrekking tot de persoonlijkheid van de verdachte de juiste toepasselijke maatregel te bepalen, nopen tot een eventuele splitsing van het strafproces in twee fasen, de eerste met betrekking tot de beslissing over de feiten, en de tweede met betrekking tot de toepassing van de geïndividualiseerde maatregelen.

2. — De tegen dit stelsel aangevoerde bezwaren houden verband, ofwel met de tegenwoordige inrichting van de rechtsmacht en in het bijzonder met het bestaan van de jury, ofwel met de meestal toepasselijke procedureregels en met het stelsel van de rechtsmiddelen, ofwel met de moeilijkheid de twee fasen te onderscheiden wat betreft sommige problemen, vermits de uitslag van de observatie noodzakelijk kan zijn voor de beslissing over de toerekenbaarheid, terwijl anderzijds de kennis van de gepleegde feiten tot een beter begrip leidt van het in observatie gehouden individu.

Deze bezwaren blijken niet beslissend te zijn ten overstaan van de voordelen van dit systeem met het oog op de bepaling van de doeltreffende behandeling van resocialisatie en ten aanzien van de uitgesproken tendenz, zelfs door de wetgevingen, die dit systeem in beginsel niet kennen, daaraan een plaats in te ruimen bij de versoepeling van hun strafvordering, o.a. ten opzichte van de jeugdige delinquenten.

3. — Het komt daarom gelegen voor, met het oog op de toepassing der maatregelen van sociaal verweer de facultatieve verdeling van het proces in twee fasen te voorzien bij wijze van opengelaten mogelijkheid voor de rechter om over de keuze van de maatregel met volle kennis van zaken te kunnen beslissen.

Iedere wetgeving zal moeten beslissen in welke gevallen deze caesuur van het proces eventueel verplichtend moet worden gemaakt, hetzij ten opzichte van zekere bepaalde delinquenten, hetzij voor de uitspraak van sommige bijzondere maatregelen.

4. — De verdeling van het proces in twee fasen zou de eventuele bezwaren gedeeltelijk kunnen wegnemen, die verbonden zijn aan de niet-mededeling aan de verdachte van zekere elementen van het persoonlijkheidsdossier, waarvan alleen tijdens de tweede fase zou mogen gebruik gemaakt worden; deze elementen zullen in ieder geval aan de verdediger moeten worden medegedeeld, terwijl zal moeten worden onderzocht volgens welke deontologische beginselen en volgens welke regels van de rechtspraktijk de advocaten in een dergelijke hypothese de doeltreffendheid van de verdediging en de eerbied voor de persoon van de verdachte en de vrede der families zullen moeten verzekeren.

5. — Telkens wanneer een voorafgaande observatie zal hebben plaats gehad, kan de te treffen beslissing voorafgegaan worden door bijzondere debatten, waarbij een speciale plaats (eventueel als assessor) aan de technici van de persoonlijkheid zal worden voorbehouden.

6. — De openbaarheid van deze debatten zal moeten beperkt zijn; door het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt het gehele proces bij de hogere

rechtsmacht aanhangig gemaakt, waardoor deze in staat gesteld wordt vrijelijk de in eerste instantie getroffen beslissing te wijzigen.

7. — De in deze omstandigheid bevolen maatregel zal vatbaar moeten zijn voor veranderingen, wat de aard, de duur en de wijzen van tenuitvoerlegging betreft, in een of andere zin maar binnen de door de wetgever of de rechter bepaalde grenzen met eerbiediging van de individuele vrijheid en de rechten der verdediging.

III.

1. — De fase van de tenuitvoerlegging vormt de meest belangrijke fase van het systeem van sociaal verweer; in dit stadium moet men beproeven de doeleinden van het sociale verweer te verwezenlijken, zelfs in de thans bestaande juridische stelsels, wat betreft zowel de toepassing van de straf, als die van de veiligheidsmaatregel;

2. — De tenuitvoerlegging kan de volgende beslissingen medebrengen:

- het ogenblik bepalen, waarop de tenuitvoerlegging van de straf (in de absolute zin van het woord) of de toepassing van de maatregel een einde zal nemen, wanneer de duur daarvan niet bij een maximum of bij een minimum door de rechter is vastgesteld;
- het ogenblik bepalen, waarop de tenuitvoerlegging van de straf of de toepassing van de maatregel een einde zal nemen, wanneer de rechter of de wet alleen de maximumduur van de sanctie hebben bepaald zonder de minimumtijd aan te wijzen;
- De tenuitvoerlegging van de straf of de toepassing van de maatregel verlengen op grond van en in verhouding met de gevaarlijkheid van het individu, wanneer de rechter of de wet alleen de minimumduur van de sanctie hebben bepaald zonder de maximumduur te voorzien;
- de aard zelf van de sanctie te bepalen op het ogenblik, dat deze tenuitvoer moet worden gelegd;
- de aard van de straf of van de maatregel wijzigen tijdens de tenuitvoerlegging of de toepassing;
- de verplaatsing bevelen van een individu van de ene inrichting naar een andere of van de ene afdeling naar een andere van dezelfde inrichting;
- de verplaatsing te bevelen van een individu van een inrichting naar een werkplaats all'aperto;
- een maatregel van invrijheidsstelling onder toezicht te vervangen door een vrijheidsberovende straf of maatregel en omgekeerd (hieronder begrepen de tegenwoordige beslissingen van voorwaardelijke invrijheidsstelling);
- alle andere wijzigingen van de oorspronkelijk opgelegde behandeling bevelen;
- wijzigingen van regime bevelen ter gelegenheid van de tenuitvoerlegging van de straf of van de toepassing van de maatregel (b.v. ten opzichte van de strengheid in de bewaking), wat betreft het verbod van zekere activiteiten of de beperkingen van de betrekkingen met de buitenwereld;
- kuren en bijzondere behandelingen van geneeskundige, psychologische, dietetische aard e.a. opleggen.

3. — Alle door de wetenschap gesuggereerde middelen, die verenigbaar zijn met de waardigheid van de menselijke persoon, moeten worden aangewend ter verwezenlijking van de sociale heropvoeding van de delinquent en een bijzondere plaats moet worden ingeruimd voor het psychotechnisch onderzoek;

4. — Ook wanneer op de meest ruime wijze beroep wordt gedaan op de medewerking van de administratie der strafinrichtingen en haar technici, moet elke eindbeslissing over de aard en de duur van de maatregel en in het algemeen elke nieuwe beroving of elke nieuwe beperking van de persoonlijke vrijheid, afhangen van de rechter, of van een organisme, dat de zelfde juridictionele waarborgen biedt.

5. — In dergelijk geval, ook al zou de ten uitvoerlegging van de door de rechter getroffen beslissingen aan de administratieve overheid worden overgelaten, behoort het een procedure te voorzien, die alle waarborgen biedt van een gewoon proces ten opzichte van de rechten van het individu en het belang van de maatschappij.

6. — Het zou nuttig zijn gebruik te maken van de tijdens de fase van de tenuitvoerlegging geboden mogelijkheden om een persoonlijkheidsdossier samen te stellen, dat in geval van herhaling, tot basis zou

kunnen dienen voor een juistere beoordeling van de persoonlijkheid van de verdachte en de continuïteit en de verbetering van de behandeling zou kunnen verzekeren.

Het IIIe Internationaal Congres voor sociaal Verweer neemt akte :

1. Van het door de Spaanse groep gedane voorstel tot voorbereiding van een ontwerp van Wetboek van sociaal verweer.

2. Van de door verscheidene deelnemers en in het bijzonder door het Centrum van Preventie en sociaal Verweer van Milaan gedane suggestie om op de agenda van het volgend congres voor sociaal Verweer te brengen de problemen van de preventie in de meest ruime zin.

en beslist :

deze punten voor onderzoek aan de raad van Directie over te maken.

Kanttekeningen bij het Congres van Sociaal Verweer

Dankbetuiging aan Antwerpen

Iedere maal dat ik in Antwerpen moet pleiten, weet men thuis dat ik zeer laat terug zal keren tot mijn professionele bezigheden. Ten eerste omdat de Antwerpse rechters over het algemeen van mening zijn dat de zittingen niet te vroeg moeten beginnen. 9 uur stipt?... zij denken wel dat het de Brusselse advocaten tegenvalt. En de Brusselse advocaten zijn het er natuurlijk mee eens; en met dankbaarheid. Ten tweede omdat de Antwerpse confraters vurig pleiten en nog vuriger repliqueren. Ik acht me steeds verplicht om mijn beurt te repliqueren : wat totaal nutteloos is. De debatten worden er aanzienlijk door verlengd. De rechters verdragen dit alles met de grootste hoffelijkheid. In Antwerpen past men de meest moderne principes van het Sociaal Verweer toe, namelijk : « Behandel de vrouwelijke advocaten met zachtheid » (d.i. laat ze maar spreken, onderbreek ze nooit en doe wat zij wilt). Ten derde, en ten laatste, omdat ik altijd te Antwerpen verschillende afspraken heb : met een zekere Permeke, die me met zijn wentelende zee weet te boeien, met een zekere Ensor, die de medeplichtigheid doet ontstaan in het meest af te keuren aspect van mijn natuur, de ironie. Eindelijk met de Schelde...

* * *

De Antwerpse confraters weten dat ik een dag vrijaf neem wanneer ik het geluk heb een zaak in Antwerpen te pleiten. Een onder hen liet me eens van Brussel komen om een uitstel te horen uitspreken. Dat was natuurlijk zonder kwaadwillig oogmerk; het was uit confraterniteit.

* * *

Zo werd het Congres van Sociaal Verweer een uitstekende gelegenheid ! Ik wou geen hotel naast het Station. Ik wou dicht bij de Schelde logeren. Ik wou de zon uit de Schelde zien ontstaan en er weer zien in neerdalen. Dat heb ik ook gezien. Ik wou de schepen zien vertrekken. Dat heb ik ook gezien, maar ik had vergeten dat 's nachts de sirenen loeien. Dat heb ik geleerd.

Doodmoe, met het onaangename perspectief van de mededeling die ik 's anderendaags op het Congres in 't kort moest samenvatten, heb ik de sirenen, uren lang, horen huilen. De psychiaters hebben mijn uiteenzetting wat agressief gevonden. Verschillende diagnoses werden natuurlijk terstond gesteld : ze schommelden tussen de uitgesproken schizofrenie en de manische depressie. De psychiaters hebben aan de sirenen niet gedacht. Psychiaters denken aan de meerminnen. Maar mijn sirenen veroorzaken slapeloosheid. Ze zijn wellicht min wetenschappelijk. Psychiaters vergeet U toch nooit naar de onmiddellijke gewone oorzaken te zoeken.

* * *

Schelde, ik ben U ontrouw geweest.

Toen wij een soort tocht op de salonboot « La Pérouse » deden, heb ik minder aandacht aan U gehecht dan aan de woorden van de begaafde Franse congressist die me Verhaeren citeerde — Verhaeren die hij trouwens typisch Frans vond. Maar 's nachts wist U me weer met uw sirenen wakker te maken en ditmaal vond ik het goed.

* * *

Alles was zo goed. Vooral de Antwerpse gastvrijheid: de ontvangst door de Stafhouder R. Victor en de Raad der Orde van Advocaten, door het College van Burgemeester ten stadhuize, door de heer Gouverneur der Provincie en de Bestendige Deputatie van de Provinciale Raad. De uitvoering van oude liederen in het Rubenshuis door de Chorale Caecilia onder leiding van Lodewijk De Vocht : « Zeg Kwezelke wilde gij dansen? »; het concert door het Symphonisch Orkest van het N. I. R. onder leiding van Franz André en dat sluitingsbanket in de grote zaal van het Century Hotel. Sluitingsbanket. Dansen is tegen onze regel niet. Daarom... Tot bij het krieken van de dag hebben zij gedanst ! Ik niet, natuurlijk. Ik werkte. Van het begin van het Congres af tot het einde, heb ik niets anders gedaan dan werken. Al het overige, hierboven verteld, is maar een droom, d.i. — o, psychiaters — wat ik werkelijk wenste te doen.

Ik heb noch Permeke, noch Ensor, noch de Schelde gezien. Ik herlas mijn Strafwetboek en mijn Wetboek van Strafvordering. Ik las het boek van de heer Raadsheer Marc Ancel « La défense sociale nouvelle ». Ik vergeleek met Prins. Helemaal in de war gebracht

door zekere tegenstrijdigheden ging ik mijn toevlucht nemen bij de heer Stafhouder Collignon, die in enkele woorden alles voor goed wist op te lossen. En die me de raad gaf toch te gaan dansen.

M. Th. Motte.

De Centrale Commissie voor de Nederlandse Recht- en Bestuurs taal

Het lijkt ons gepast even stil te staan bij de installatie van de Centrale commissie voor de Nederlandse rechts- en bestuurs taal in België, op 1 April 1954 in de zaal der plechtige zitting van de Raad van State.

Bij velen zal wellicht de vraag gerezen zijn waarom dergelijke commissie op dit ogenblik nog diende te worden ingesteld en waarom zo lang werd gewacht met dergelijk initiatief.

Reeds op 10 November 1948 richtte Staatsraad A. W. Vranckx een brief aan dhr Henri Velge, toenmalig Eerste Voorzitter van de Raad van State, om zijn aandacht te vestigen op het ernstig probleem van de Nederlandse rechts- en bestuurs taal in ons land en op de verantwoordelijkheid van de Raad van State dienaangaande. In hetzelfde schrijven wees hij o.m. op het feit dat de verscheidenheid en gebrek aan vastheid van de rechtstaal in Vlaanderen talrijke nadelige gevolgen heeft. In dit verband legde hij de nadruk op de volgende punten: de moeilijkheid die talrijke Vlaamse juristen ondervinden wanneer zij zich in hun moedertaal van geijkte termen willen bedienen; de achteruitstelling van de Vlaamse kandidaten bij de examens, de noodzakelijkheid voor al de Vlamingen de Franse tekst te raadplegen om zich van de juiste betekenis van de gebruikte termen te vergewissen en tenslotte op een hoger plan gezien, de verarming van de Vlaamse cultuur. Terecht wees de Staatsraad er ook op dat in een nabije toekomst de noodzakelijkheid van een eenvoudige rechtstaal in België en in Nederland zich steeds scherper zou laten voelen.

Nadat het initiatief van dhr Vranckx door de algemene vergadering van de Raad van State aangenomen was geworden, werd de zaak begin 1949 aan de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken overgemaakt. Het duurde echter tot October 1953 vooreerst dhr Moyersoen, die inmiddels Minister van Binnenlandse Zaken was geworden, het ontwerp van koninklijk besluit houdende instelling van de centrale commissie bij de afdeling wetgeving van de Raad van State aanhangig maakte. Het Staatsblad van 5 Februari 1954, tenslotte, publiceerde het koninklijk besluit van 19 Januari 1954 waarbij de centrale commissie werd ingesteld.

Op dat tijdstip bestonden reeds de drie hierna genoemde commissies: de Commissie voor de vertaling in het Nederlands van de bepalingen der grondwet, der wetboeken, der voornaamste geldende wetten en besluiten, waarvan geen officiële Nederlandse tekst werd bekend gemaakt, ingesteld bij koninklijk besluit dd. 19 September 1923; de commissie belast met de vertaling in het Nederlands van de bepalingen van de decreten, reglementen en andere gebruikelijke akten van de Kolonie, waarvan een officiële Nederlandse tekst niet bekend gemaakt werd, evenals met de voor-

bereiding van het opstellen van de officiële Nederlandse teksten, waarvan de herziening zich opdringt, ingesteld bij koninklijk besluit dd. 14 Juni 1937; de terminologische commissie, ingesteld bij koninklijk besluit dd. 10 Augustus 1948.

Luidens artikel 2 van het koninklijk besluit van 19 Januari 1954 zal de Centrale Commissie hoger toezicht en leiding over de werkzaamheden van de hierboven genoemde commissies uitoefenen en hun respectieve werkzaamheden ordenen. Zoals de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn toespraak op 1 April onderstreepte zullen de werkzaamheden van de drie commissies in de centrale commissie samenvloeien, die deze commissies overkoepelt en er het toporgaan van uitmaakt.

Het secretariaat van de Centrale Commissie is gevestigd ten zetel van de Raad van State (artikel 4). De Minister van Binnenlandse Zaken benoemt tot secretaris van de Centrale Commissie het hoofd of het gewezen hoofd van de Dienst voor de overeenstemming der teksten bij de Raad van State (artikel 3, vierde lid). Uit de beide hier geciteerde bepalingen volgt dat de Centrale Commissie bij de Raad van State wordt opgericht. Men ziet het belang van dergelijke regeling onmiddellijk in, wanneer men weet dat alle voorontwerpen van organieke of reglementaire besluiten en alle voorontwerpen van wetten aan de afdeling wetgeving voor advies worden voorgelegd. Na het onderzoek door deze afdeling moet de Dienst voor de overeenstemming der teksten de Nederlandse en de Franse versie van elke tekst onderzoeken. Het past hier een bijzondere hulde te brengen aan alle leden van gemelde Dienst en inzonderheid aan het hoofd ervan, dhr D'Haese, die zich met onverdroten ijver sedert jaren inspannen om de Nederlandse rechts- en bestuurs taal te verbeteren. Het heeft hun dikwijls aan richtlijnen ontbroken en in vele gevallen hebben zij pionierswerk moeten verrichten. De werkzaamheden van de Centrale Commissie zullen hun taak in aanzienlijke mate vergemakkelijken. Het ligt voor de hand dat op het gebied van de Nederlandse rechtstaal ook voor de Raad van State een belangrijke taak is weggelegd. Dit geldt inzonderheid voor de afdeling wetgeving.

Laten we hopen dat de centrale commissie onverwijd van wal zal steken en dat de mooie voornemens, die bij haar installatie werden geuit, geen ijdele wensdromen zullen blijken te zijn. Ze kan een belangrijke rol spelen in onze Vlaamse rechtswereld. Ze volge hierin het spoor dat haar is voorgetrokken door verdienstelijke Vlamingen, zoals de heren Van Dievoet, De Beus en Verdeyen.

R. SENELLE,
Auditeur bij de Raad van State.

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 12 November 1953.

Voorzitter : M. Vandermersch.

Raadsheer-Verslaggever : M. Vandermersch.

Eerst Advocaat-generaal : M. Hayoit de Termicourt.

Advocaten : Mrs Veldekens en Van Rijn.

Verbintenis. — Bevestiging van nietige verbintenis. — De bij artikel 1338 B. W. gestelde vereisten gelden niet alleen voor het ten bewijze van de bevestiging opgemaakte geschrift, maar ook voor de bevestiging zelf.

Ofschoon artikel 1338 B. W. voorkomt in Afdeling I van hoofdstuk VI van titel III van boek III, welke afdeling het schriftelijk bewijs van de verbintenissen regelt, gelden de daarin gestelde vereisten voor de geldigheid niet alleen van het geschrift dat bestemd is om tot bewijs te dienen van de bevestiging van een nietige verbintenis, maar van iedere bevestiging, hetzij stilzwijgende of uitdrukkelijke.

Delbar t/ Thiron en Mr Louveaux, q.q.

Gelet op het bestreden arrest van 28 November 1951 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel;

Over het eerste middel, schending van de artikelen 1311 en 1338 van het Burgerlijk Wetboek en 97 van de Grondwet, doordat het bestreden arrest, na vastgesteld te hebben dat aanlegger in verbreking aanvoert dat verweerster niet meer ontvankelijk is om op te komen tegen de door haar tijdens haar minderjarigheid aangegane verbintenis, daar zij, meerderjarig geworden zijnde, dezelve bevestigd heeft, vaststelt dat aanlegger het bewijs moet leveren van die bevestiging en van het feit, dat daarbij aan de in artikel 1338 van het Burgerlijk Wetboek gestelde vereisten werd voldaan, en aan aanlegger zijn vordering ontzegt op de grond dat het door verweerster op 22 Juli 1934 ondertekende geschrift aan het bij dat artikel voorgeschrevene niet beantwoordt, zulks terwijl door de aldus bedoelde voorschriften van lid 1 van artikel 1338 alleen nopens de schriftelijk opgemaakte akte van bevestiging regels worden gesteld en, vermits zij niet met inachtneming van bepaalde vormen dient te geschieden, de bevestiging kan bestaan, onafhankelijk van het instrumentum waarin zij wordt vastgesteld, en zelfs stilzwijgend kan zijn en blijken onder meer uit een vrijwillige uitvoering en terwijl het bestreden arrest door het eventuele bestaan van dergelijke bevestiging niet onder ogen te nemen in elk geval de door de rechter over de grond te dien aanzien voorgestane leer onzeker laat en dienvolgens dient te worden beschouwd als niet zodanig met redenen omkleed als de wet vergt :

Overwegende dat artikel 1338 van het Burgerlijk Wetboek, hoewel opgenomen in afdeling I van hoofdstuk VI van titel III van boek III, welke afdeling op het schriftelijk bewijs van de verbintenissen betrekking heeft, niet alleen de vereisten opsomt, waarvan de wet de geldigheid afhankelijk maakt van het geschrift, dat bestemd is om ten bewijze te dienen van de bevestiging van een nietige verbintenis, doch ook de voorwaarden bepaalt, waarvan de wezenlijke geldigheid van iedere bevestiging, hetzij stilzwijgende of uitdrukkelijke, afhangt;

Overwegende derhalve dat door te verklaren dat «wilt het aan het bij de wet voorgeschrevene niet beantwoordt», het door verweerster Germain Thiran op 22 Juli 1943 ondertekende geschrift, waarin deze haar schuld erkent, afgezien van de vorm ervan beschouwd, niet als bevestiging kan gelden van de verbintenis, door haar aangegaan in April 1942, toen zij nog minderjarig was, welke verbintenis deswege, door nietigheid aangetast was, en door anderzijds in de bewoordingen zelf van artikel 1338 van het Burgerlijk Wetboek te wijzen op de in dit artikel gestelde vereisten, waarvan de niet-ervulling met zich brengt dat de schuldbekentenis van 1943 niet als bevestiging kan gelden, het bestreden arrest duidelijk en ondubbelzinnig beslist dat de schuldbekentenis van 1943 noch een uitdrukkelijke noch een stilzwijgende bevestiging oplevert van de in 1942 aangegane verbintenis;

Overwegende bovendien dat het arrest, zowel door een eigen grond als door de gronden van de eerste rechter waarnaar het verwijst, de redenen opgeeft, waarom uit het geschrift van 22 Juli 1943 geen stilzwijgende bevestiging door verweerster kan worden afgeleid van de nietige verbintenis van April 1952;

Overwegende dat het middel feitelijke grondslag mist;

Over het tweede middel, schending van de artikelen 1317 en 1319 van het Burgerlijk Wetboek over de bewijskracht van de akten en 97 van de Grondwet, doordat het bestreden arrest aan aanlegger in verbreking zijn vordering ontzegt, door te overwegen dat hij tegen de door verweerster opgeworpen exceptie slechts het enig middel, dat was afgeleid uit een door het geschrift van 22 Juli 1943 bewezen bevestiging, heeft ingeroepen,

eerste onderdeel, zulks terwijl aanlegger uitdrukkelijk in de door hem vóór het Hof genomen conclusiën had aangevoerd «dat de eerste rechter ten onrechte aan de door verweerster op 22 Juli 1942 aangegane nieuwe verbintenis geen andere betekenis wou hechten dan die van een akte tot bevestiging van de eerste schuldbekentenis», en terwijl het arrest door aan die conclusiën de enige vorenuiteengezette betekenis toe te kennen, mitsdien het het aan die conclusiën te hechten geloof heeft geschonden; tweede onderdeel, terwijl voorts aanlegger in zijn vóór het Hof genomen conclusiën tegenwierp dat de akte van 22 Juli 1943 geen loutere hernieuwing van de vroegere akte uitmaakte en dat verweerster door te aanvaarden, dat daarin uitdrukkelijk melding werd gemaakt van de intussen vervallen interessen, had laten blijken dat zij bedoelde af te zien van haar recht om zich op de nietigheid harer verbintenis te beroepen, en terwijl het arrest, wilt het dit middel niet heeft behandeld, artikel 97 van de Grondwet overtreden heeft :

Overwegende aan de zijde dat aanlegger in zijn conclusiën, welke in het eerste onderdeel van het middel zijn bedoeld, aanvoerde dat de eerste rechter ten onrechte aan de door verweerster op 22 Juli 1943 aangegane nieuwe verbintenis geen andere betekenis wou hechten dan die van een akte, welke de eerste schuldbekentenis bevestigde; dat een bevestiging zelfs stilzwijgend uit bedoelde akte kon blijken;

Overwegende dat uit het op het eerste middel verstrekte antwoord voortvloeit dat de rechter over de grond nagegaan heeft of dergelijke bevestiging in onderhavig geval uit voormelde akte van 22 Juli 1943 kon afgeleid worden;

Dat aldus het middel, voor zoveel het schending beweert van het aan de conclusiën te hechten geloof, van belang ontbloomt is;

Overwegende aan de andere zijde dat het arrest, waar het steunt op de korthed van de in de schuldbekentenis van 22 Juli 1943 bepaalde termijn tot terugbetaling, en bij verwijzing naar de gronden van de eerste rechter op de verklaring van verweerster, dat die schuldbekentenis door aanlegger niet mocht worden gebezigd dan om een krediet te bekomen, vaststelt, dat verweerster die akte geenszins ernstig had opgenomen en dat dezelve dientengevolge in genen dele blijk gaf van haar wil af te zien van het recht de vernietiging te vorderen van de door haar in April 1942 aangegane verbintenissen;

Dat deze vaststelling, die alle bedingen van de schuldbekentenis van 22 Juli 1943 omvat, een passend antwoord uitmaakt op de in het tweede onderdeel van het middel overgenomen conclusiën;

En overwegende dat de voorziening vóór 15 September 1953 werd betekend;

Om die redenen :

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt aanlegger tot de kosten en tot het betalen van een vergoeding van 150 frank aan verweerster.

RAAD VAN STATE

4e Kamer. — 12 April 1954.

Zetel : MM. Vranckx, voorzitter; Mast, verslaggever, en Buch.

Auditoraat : M. Adriaens, auditeur.

Advocaten : Mrs Vermeylen en Cambier.

1. Rechtspleging. — Verzoekschrift. — Belang (1 en 2).
2. Rechtspleging. — Verzoekschrift. — Middel (2).
3. Rechtspleging. — Memorie van wederantwoord (3).
4. Rijkspersoneel. — Geschillen. — Raden van Beroep (4 tot 6).
5. Burgerlijke en individuele rechten (4).
6. Administratieve akten. — Geldigheid. — Schending van de wet (5).
7. Administratieve akten. — Geldigheid. — Afwijking van macht (6).

1. *Een beambte heeft er belang bij de wettelijkheid van de statutaire regelen inzake samenstelling van de raad van beroep, waaronder hij ressorteert, te bestrijden.*

Zelfs wanneer de aldus samengestelde raad van beroep, waarbij hij een beroep aanhangig had gemaakt, een voor hem gunstig advies heeft uitgebracht.

2. *Een secretaris-generaal echter heeft er geen belang bij middelen, gegrond op de gevolgen van deze regelen ten aanzien van het statuut der overige ambtenaren-generaal, op te werpen.*

3. *Niet ontvankelijk is het middel, dat voor de eerste maal in de memorie van wederantwoord wordt ingeroepen.*

4. *De raad van beroep is geen rechter als bedoeld bij artikel 8 van de Grondwet.*

5. *Het koninklijk besluit van 10 Maart 1953 houdende oprichting van een raad van beroep voor de ambtenaren-generaal is voldoende gemotiveerd. Het kan rechtsgeldig afwijken van de in het koninklijk besluit*

van 2 October 1937 vastgelegde regelen en bepalingen.

De lacunes en de tegenstrijdigheid, welke tegen het koninklijk besluit van 10 Maart 1953 kunnen worden ingebracht, vormen geen grond tot vernietiging, wanneer ze met de Grondwet of met de wet niet in strijd zijn.

6. *Door het nemen van het koninklijk besluit van 10 Maart 1953 om de toepassing van artikel 85 van het koninklijk besluit van 2 October 1947 mogelijk te maken en te voorkomen dat een ambtenaar het geval van zijn overste te beoordelen zou krijgen, heeft de regering haar macht van haar doel niet afgewend.*

Kuypers t/ Belgische Staat (Eerste-Minister en Minister van Openbaar Onderwijs).

Gezien de verzoekschriften dd. 9 Mei en 14 Augustus 1953;

Gelet op het bevel dd. 19 Maart 1954, waarbij de twee bij deze verzoekschriften ingeleide zaken wegens verknochtheid werden samengevoegd;

Overwegende dat het beroep dd. 9 Mei 1953 strekt tot de vernietiging van het koninklijk besluit dd. 10 Maart 1953 tot wijziging van :

1° het koninklijk besluit dd. 2 October 1937 houdende statuut van het Rijkspersoneel;

2° het koninklijk besluit dd. 30 Maart 1939 betreffende de terbeschikkingstelling van het Rijkspersoneel;

3° het koninklijk besluit dd. 7 Augustus 1939 betreffende het signalement en de bevordering van het Rijkspersoneel;

Overwegende dat het beroep dd. 14 Augustus 1953 strekt tot de vernietiging van het koninklijk besluit dd. 9 Juli 1953, waarbij verzoeker, secretaris-generaal van het ministerie van Openbaar Onderwijs, ter beschikking wordt gesteld bij ambtsontheffing in het belang van de dienst en waarbij zijn wachtgeld wordt vastgesteld overeenkomstig artikel 13 van het koninklijk besluit dd. 30 Maart 1939;

Overwegende dat op 24 Juni 1947 in de gebouwen van het ministerie van Openbaar Onderwijs een hevige brand ontstond waarbij achttien personen om het leven kwamen en vier en dertig andere personen gekwetst werden; dat verzoeker, als secretaris-generaal van het ministerie van Openbaar Onderwijs, bij vonnis dd. 1 Maart 1950 van de Correctionele Rechtbank te Brussel wegens onvrijwillige doodslag, onvrijwillige slagen of verwondingen en overtreding van het algemeen reglement voor arbeidsbescherming, tot waardelijke gevangenisstraf van een maand en tot geldboete van 50 frank werd veroordeeld; dat het Hof van Beroep te Brussel, op beroep van verzoeker en van het Openbaar Ministerie, bij arrest dd. 15 Maart 1951 verzoeker tot voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden en tot geldboete van 50 frank veroordeelde; dat het Hof van Verbreking op 7 Januari 1952 de voorziening in verbrekking arwees en bij arrest dd. 5 Januari 1953 een door verzoeker ingediende aanvraag tot herziening verwierp;

Overwegende dat de minister van Openbaar Onderwijs op 23 Januari 1953 aan verzoeker voorstelde « hem het beleid toe te vertrouwen van de internationale culturele betrekkingen, voor zover deze afhangen van het departement van Openbaar Onderwijs »; dat, nadat verzoeker dit voorstel onaantvaardbaar had geacht « omdat het impliciet de gegrondheid van het » arrest dat hem had veroordeeld zou erkennen », de minister van Openbaar Onderwijs bij nota dd. » 4 Februari 1953 aan verzoeker liet weten dat « hij

» gebonden was door de wettelijke waarheid die voort-
 » vloeit uit de uitspraak van het gerecht en dat dit
 » ook de houding moest zijn van de ambtenaar»; dat
 » de minister deze nota als volgt besloot: «In deze
 » voorwaarden is uw verdere handhaving in de functies
 » van secretaris-generaal in strijd met het belang van
 » de dienst, het algemeen krediet van de administratie
 » en de overheidsdienst en bijzonder met de vereisten
 » van een goede werking van de disciplinaire bevoegd-
 » heid in de schoot van het departement. In deze
 » omstandigheden breng ik U ter kennis dat ik het
 » inzicht heb aan Z. M. de Koning voor te dragen U
 » in beschikbaarheid te stellen bij ambtsontheffing in
 » het belang van de dienst»; dat verzoeker op
 » 14 Februari 1953 tegen de voorgenomen terbeschikking-
 » stelling beroep instelde bij de interdepartementale
 » raad van beroep; dat de minister van Openbaar Onder-
 » wijs dezelfde dag aan verzoeker liet weten dat hij het
 » dossier aan de interdepartementale kamer van beroep
 » mededeelde; dat het bestreden koninklijk besluit dd.
 » 10 Maart 1953 in het Belgisch Staatsblad dd. 12 Maart
 » 1953 werd bekendgemaakt; dat bij artikel 1 van dit
 » koninklijk besluit, naast de departementale raden van
 » beroep die in elk ministerie zijn ingesteld, voor de
 » gezamenlijke ministeries een raad van beroep voor de
 » ambtenaren-generaal en een interdepartementale raad
 » van beroep werden opgericht; dat artikel 4 van het
 » koninklijk besluit bepaalt dat de beroepen, waarover
 » op de datum van zijn inwerkingtreding nog geen advies
 » is uitgebracht, overeenkomstig het bepaalde in dit
 » besluit, onderzocht worden; dat dit koninklijk besluit,
 » dat in ministerraad werd overlegd en dat na advies
 » van de Raad van State en van de interdepartementale
 » syndicale raad van advies werd genomen, bij toepassing
 » van artikel 116 van het koninklijk besluit
 » dd. 2 October 1937 steunt op de considerans « dat het
 » geboden is, om de rechten der verdediging en de
 » principes der administratieve hiërarchie na te komen,
 » te voorzien dat de personeelsleden, die een beroep
 » instellen bij een raad van beroep, door hun gelijken
 » beoordeeld worden, dat de huidige reglementering
 » in deze niet alle gewenste waarborgen verschaft,
 » wanneer de verzoeker een zeer hoge rang in de
 » administratieve hiërarchie bekleedt; dat de ervaring
 » heeft laten uitschijnen dat het nodig is sommige
 » bepalingen van de tweede afdeling van titel X van
 » het statuut van het Rijkspersoneel nader te om-
 » schrijven»; dat de raad van beroep voor ambtenaren-
 » generaal op 29 Juni 1953 met vijf stemmen tegen één
 » het beroep gegrond verklaarde en het advies gaf « dat
 » er geen aanleiding bestaat tot terbeschikkingstelling
 » van de secretaris-generaal Kuypers, bij ambtsontheff-
 » ing in het belang van de dienst»; dat het advies
 » overweegt: « dat de tuchtvordering en de strafvorde-
 » ring op een verschillend plan uitgeoefend worden,
 » dat bijgevolg, een strafrechtelijke veroordeling niet
 » noodzakelijk een administratieve sanctie moet mee-
 » brengen; dat in onderhavig geval die zienswijze be-
 » vestigd is geworden door de heer minister van Open-
 » baar Onderwijs, die, bij nota's van 23 en 28 Januari
 » 1953, aan de heer Kuypers liet weten dat hij tegen
 » hem geen enkele tuchtmaatregel zou treffen; dat
 » die beslissing bevestigd is geworden door de verkla-
 » ring die de heer minister van Openbaar Onderwijs
 » in de Kamer der Volksvertegenwoordigers op
 » 22 Januari j.l. heeft afgelegd; dat derhalve daaruit
 » dient besloten dat tegen de heer Kuypers geen
 » enkele administratieve fout wordt weerhouden; dat
 » nochtans de heer minister van Openbaar Onderwijs
 » voornemens is de heer Kuypers uit zijn ambt te ver-
 » wijderen door in beschikbaarstelling bij ambtsontheff-
 » ing in het belang van de dienst; dat die maatregel

» onder de tuchtstraffen niet voorkomt, dat hij slechts
 » kan verantwoord worden, volgens het verslag van
 » de heer Camu, koninklijk commissaris voor de her-
 » vorming van het bestuur, om te oordelen over zelfs
 » ingewikkelde gevallen waarin de hogere belangen van
 » de Staat, de noodzakelijkheid om de behoorlijke
 » werking zijner diensten te verzekeren, op het spel
 » staan; dat nochtans de gevolgen van de voorgenomen
 » maatregel zwaarwichtig zijn, daar ze de morele en
 » materiële toestand van betrokkene treffen; dat hij
 » feitelijk als een tuchtstraf kan geïnterpreteerd
 » worden; dat trouwens om die reden betrokkene over
 » een zelfde beroeprecht beschikt als de ambtenaren
 » die door een tuchtmaatregel getroffen worden; dat
 » het voorstel tot terbeschikkingstelling gemotiveerd
 » is als volgt: «In deze voorwaarden is uw verdere
 » handhaving in de functies van secretaris-generaal
 » in strijd met het belang van de dienst, het algemeen
 » krediet van de administratie en van de overheids-
 » dienst en bijzonder met de vereisten van een goede
 » werking van de disciplinaire bevoegdheid in de
 » schoot van het departement»; dat het nochtans
 » vaststaat dat de heer Kuypers sinds 24 Juni 1947,
 » datum van de brand op zijn departement, zijn ambt
 » verder heeft uitgeoefend; dat uit het dossier niet
 » blijkt dat tijdens die zes laatste jaren een of ander
 » van de bezwaren door de heer minister van Openbaar
 » Onderwijs aangehaald, tegen betrokkene kon inge-
 » roepen worden; dat de ministers die elkander sinds
 » 1947 aan het hoofd van genoemd departement hebben
 » opgevolgd aldus geoordeeld hebben, vermits geen
 » enkele van hen gemeend heeft de heer Kuypers
 » voorlopig in zijn ambt te moeten schorsen en dit
 » niettegenstaande de ontroering welke de ramp bij
 » de bevolking heeft teweeggebracht; dat de definitieve
 » strafrechtelijke veroordeling, evenmin als de
 » vorige rechterlijke beslissingen, die stand van zaken
 » heeft gewijzigd; dat inderdaad uit het getuigenis dat
 » o.m. eenparig door de leden van de directieraad werd
 » afgelegd, schijnt te blijken dat die veroordeling het
 » moreel gezag en het krediet van de heer Kuypers in
 » zijn departement niet heeft aangetast»;

Overwegende dat verzoeker bij het bestreden koninklijk besluit dd. 9 Juli 1953 ter beschikking werd gesteld bij ambtsontheffing in het belang van de dienst; dat dit koninklijk besluit steunt op de considerans: «... dat door een arrest van 15 Maart 1951, dat in kracht van gewijsde is getreden, het Hof van Beroep te Brussel de heer Kuypers J. veroordeeld heeft tot zes maand gevang en vijftig frank boete om door tekortkomingen begaan in de uitoefening van zijn functie en die aan de oorsprong zijn van de brand van een gebouw in gebruik zijnde door het ministerie van Openbaar Onderwijs, onvrijwillig de dood van 18 personen te hebben veroorzaakt en onvrijwillig slagen en verwondingen te hebben veroorzaakt namelijk aan 34 personen; dat nadat het Hof van Verbreking op 7 Januari 1952 de voorziening van de heer Kuypers had verworpen, deze op 27 Maart 1952 een verzoek heeft neergelegd tot herziening van het arrest dat hem veroordeelde; dat, ingevolge deze procedure, die ontvankelijk werd verklaard door het Hof van Verbreking, op 26 Mei 1952, het Hof van Beroep in een arrest van 22 October 1952 geadviseerd heeft dat er geen aanleiding bestond tot herziening; dat nadat de heer Kuypers J. zijn verhaal had genomen tegen dit arrest, het Hof van Verbreking zijn voorziening en zijn verzoek tot herziening verworpen heeft op 5 Januari 1953; dat rekening gehouden met de omstandigheden ter zake, met de onberispelijke loopbaan van de heer Kuypers en de belangrijke diensten die hij aan de Staat heeft

» bewezen, het inleiden van een disciplinaire procedure
 » te zijnen laste niet voorgekomen is als zijnde een
 » overeenstemmende maatregel; ... dat de strafrechtelijke
 » veroordeling die hij opgelopen heeft nochtans
 » de heer Kuypers J. berooft van het gezag en het
 » onbetwistbaar krediet die nodig zijn met het oog op
 » de uitoefening van de belangrijke functies die hij als
 » secretaris-generaal van het ministerie van Openbaar
 » Onderwijs tegenover de Staat en zijn agenten heeft
 » waar te nemen in de leiding van dit departement
 » en het handhaven der tucht; ... dat de achtung en
 » de waardering die de heer Kuypers J. voorts heeft
 » ontmoet, de eerbied die te zijnen opzichte werd be-
 » tuigd en dank zij dewelke het hem namelijk mogelijk
 » is geweest, terwijl hij zijn positie van agent in activi-
 » teit behield, op de meest volledige wijze de ver-
 » dediging van zijn rechtmatige belangen te kunnen
 » verzekeren, de omstandigheid dat geen enkele stoor-
 » nis zich zou hebben voorgedaan gedurende zijn in-
 » dienst blijven na zijn veroordeling, de verantwoorde-
 » lijke overheid niet vrijstelt waar zij met zekerheid
 » vaststelt de onverenigbaarheid tussen de toestand
 » van de heer Kuypers J. ingevolge gerechtelijke beslis-
 » singen en de vereisten van de functie waarmee hij is
 » bekleed, de beslissing te nemen, bij ordemaatregel,
 » dat het nodig is de heer Kuypers J. in beschikbaar-
 » heid te stellen bij ambtsontheffing in het belang van
 » de dienst »;

Overwegende dat verzoeker laat gelden dat het koninklijk besluit dd. 10 Maart 1953 genomen werd in strijd met artikel 8 van de Grondwet, dat hij beoogt dat het bestreden besluit strijdig is met de beginselen die aan het statuut van het Rijkspersoneel ten grondslag liggen; dat het een kunstmatige grens trekt tussen ambtenaren die tot nog toe op gelijke wijze werden berecht, dat de raad van beroep voor de ambtenaren-generaal samengesteld is in strijd met het grondbeginsel van de paritaire vertegenwoordiging, dat de raad van beroep voor de ambtenaren-generaal, die enkel samengesteld is uit de secretarissen-generaal, op willekeurige wijze de directeur-generaal, de directeur van bestuur, de inspecteur-generaal en de ambtenaren van gelijkwaardige graad zal te beoordelen hebben; dat verzoeker in dit verband aanvoert dat het koninklijk besluit dd. 10 Maart 1953 ten onrechte aan de ambtenaren-generaal het recht ontkent een van de bijzitters te wraken en een tegenstrijdigheid aanklaagt tussen de artikelen 83bis en 90bis van hetzelfde koninklijk besluit; dat verzoeker beweert dat het koninklijk besluit dd. 10 Maart 1953 werd genomen « met het klaarblijkelijk doel het bijzonder » geval van verzoeker op een bijzondere wijze te laten » behandelen »; dat de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord laat gelden dat het advies van de interdepartementale syndicale raad van advies niet geldig werd uitgebracht, daar deze raad onregelmatig was samengesteld aangezien het onderwijzend personeel van het ministerie van Openbaar Onderwijs ten onrechte aan de verkiezing ervan deelnam; dat verzoeker dezelfde middelen inroept tot staving van zijn beroep tegen het koninklijk besluit dd. 9 Juli 1953;

Overwegende dat de tegenpartij aanvoert dat de middelen ingeroepen tot staving van het beroep tot nietigverklaring van het koninklijk besluit dd. 9 Juli 1953 niet ontvankelijk zijn bij gemis aan belang, daar het door de raad van beroep voor ambtenaren-generaal uitgebracht advies voor hem gunstig was;

Overwegende dat verzoeker van het bij de wet vereiste belang doet blijken om de wettelijkheid te bestrijden van de statutaire regelen betreffende de samenstelling van de raad van beroep waaronder hij ressorteert; dat de minister op het advies van de raad

van beroep voor ambtenaren-generaal niet is ingegaan; dat terzake niet kan worden uitgemaakt of een anders samengestelde raad van beroep voor ambtenaren-generaal of de interdepartementale raad van beroep bij eenparigheid van stemmen niet een even gunstig doch anders gemotiveerd advies zou hebben uitgebracht en dat de mogelijkheid dient in overweging te worden genomen dat de minister op zulk advies zou zijn ingegaan;

Overwegende echter dat de tegenpartij terecht de niet-ontvankelijkheid opwerpt van de middelen gesteund op de gevolgen welke het koninklijk besluit dd. 10 Maart 1953 heeft of kan hebben op het statuut van de directeurs-generaal, de directeurs van bestuur, de inspecteurs-generaal en de ambtenaren van gelijkwaardige graad; dat verzoeker, met betrekking tot dit middel immers, in zijn hoedanigheid van secretaris-generaal niet doet blijken van het bij de wet vereiste rechtstreeks en persoonlijk belang;

Overwegende dat het middel gesteund op de niet-naleving van het bepaalde bij artikel 36 van het besluit van de Regent dd. 11 Juli 1949 niet ontvankelijk is, daar het voor de eerste maal in de memorie van wederantwoord wordt ingeroepen;

Overwegende dat luidens artikel 8 van de Grondwet, waarvan verzoeker de schending aanklaagt, niemand tegen zijn wil kan afgetrokken worden van de rechter die de wet hem toekent; dat dit artikel ter zake niet toepasselijk is; dat de raad van beroep die de Koning advies geeft over de toe te passen tuchtstraf of -maatregel, over geen jurisdictionele bevoegdheid beschikt en derhalve geen rechter is in de zin bedoeld bij bovenvermelde grondwettelijke bepaling;

Overwegende dat het koninklijk besluit dd. 10 Maart 1953, dat genomen werd na advies van de interdepartementale syndicale raad en na advies van de Raad van State, ter voldoening aan artikel 116 van het koninklijk besluit dd. 2 October 1937, gemotiveerd is en in ministerraad werd overlegd; dat het rechtsgeldig kon afwijken van de bij dit koninklijk besluit gestelde regelen en principes; dat de tekortkomingen en de tegenstrijdigheid die verzoeker tegen het koninklijk besluit dd. 10 Maart 1953 inroept, maar waarvan hij niet beweert dat zij strijdig zijn met de Grondwet of met de wet, geen grond tot vernietiging zijn;

Overwegende dat het middel luidens welke het koninklijk besluit dd. 10 Maart 1953 « genomen werd » met het klaarblijkelijk doel het bijzonder geval van » verzoeker op een bijzondere wijze te laten behan- » delen », er op neerkomt te beweren dat de tegenpartij haar bevoegdheid het statuut van de Rijksambtenaren te wijzigen, van haar wettelijk doel heeft afgewend;

Overwegende dat artikel 85 van het koninklijk besluit dd. 2 October 1937 vaststelde dat wanneer in een bepaalde zaak een bijzitter niet een administratieve rang heeft ten minste gelijk aan die van de verzoeker, hij vervangen wordt door een plaatsvervangend lid met een passende rang; dat deze bepaling in het statuut werd opgenomen om te beletten dat een ambtenaar het geval van zijn overste zou te beoordelen hebben; dat op 14 Februari 1953, dag waarop het beroep voor de interdepartementale raad door verzoeker werd ahangig gemaakt, deze raad uit tien bijzitters bestond; dat er geen tien secretarissen-generaal zijn die op de Nederlandse taalrol zijn ingeschreven; dat hieruit voldoende blijkt dat de tegenpartij haar macht niet van haar wettelijk doel heeft afgewend door te oordelen dat een wijziging der ter zake geldende reglementatie een doeltreffend middel was om aan de moeilijkheden te ontkomen welke konden

ontstaan bij de toepassing van deze reglementatie op het geval van een secretaris-generaal;

Overwegende dat derhalve niet blijkt dat de tegenpartij bij het nemen van het koninklijk besluit dd. 10 Maart 1953 haar macht heeft overschreden of deze van haar wettelijk doel heeft afgewend; dat evenmin blijkt dat het geval van verzoeker op onregelmatige wijze aan de raad van beroep voor ambtenaren-generaal werd onderworpen; dat om bovenvermelde beweegredenen, het beroep gericht tegen het koninklijk besluit dd. 9 Juli 1953 evenmin gegrond is;

(Verworpen. Kosten ten laste van verzoeker.)

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

6e Kamer. — 27 Februari 1954.

Voorzitter : M. Delvaux.

Raadsheren : MM. Hallemaes en Anne de Molina.

Openbaar Ministerie : M. Van de Vlied.

Advocaten : Mrs R. Posenaeer en Speyer.

1. **Vennootschap onder firma. — Te zamen handel drijven door verscheidene personen onder een handelsnaam.**
2. **Gerechtigd akkoord bij boedelafstand. — Rechten van de vereffenaars. — Door vereffenaars ingesteld hoger beroep. — Ontvankelijkheid.**
3. **Overeenkomst. — Opschortende voorwaarde in onderhandse akte, die naar een notariële akte verwijst, waarin de termijn is bepaald, binnen dewelke de voorwaarde moet zijn vervuld.**

1. *Verscheidene personen, die samen handel drijven onder een handelsnaam, moeten ten opzichte van derden worden beschouwd als vennoten onder gemeenschappelijke naam.*
2. *De aanvragers van een gerechtelijk akkoord bij boedelafstand behouden hun rechten ten aanzien van hun goederen. Een na de aanvaarding van het akkoord uitgesproken vonnis is bindend voor de benoemde vereffenaars in hun hoedanigheid van vertegenwoordigers der schuldeisers, daar dezen de rechthebbenden zijn van de schuldenaren.*

Sedert de inwerkingtreding van de wet van 10 Augustus 1946 ontstaat ingevolge artikel 32 dezer wet in geval van akkoord door boedelafstand een gemeenschap der schuldeisers; de vereffenaars hebben het recht deze gemeenschap te vertegenwoordigen; zij zijn bevoegd om te handelen in naam en voor rekening van de gezamenlijke schuldeisers. Dienvolgens hebben zij overeenkomstig artikel 1166 B.W. het recht de vorderingen van de schuldenaren te doen gelden met uitzondering van die, welke uitsluitend aan de persoon verbonden zijn; zo kunnen de schuldeisers hoger beroep instellen in naam van hun schuldenaren.

Het bovenstaande was, blijkens de wordings-geschiedenis van de wet van 10 Augustus 1946, wel degelijk ook de bedoeling van de wetgever.

Zelfs indien men mocht aannemen, dat de woorden in het 5e lid van voormeld artikel 32 «zowel namens de gezamenlijke schuldeisers als namens de schuldenaar», slaan op alle vorderingen en niet alleen op die, betreffende verantwoordelijkheid, dan nog zou het zesde lid van meergenoemd artikel, luidende: «en de nederlegging van het verzoek om akkoord geldt als onherroepelijke lastgeving te dien einde», op alle vorderingen toepasselijk zijn.

Het hoger beroep is ontvankelijk, ofschoon het

niet is ingesteld door de vennootschap onder gemeenschappelijke naam en deze ook niet in hoger beroep in het geding is geroepen. De personen, die samen handel dreven en het akkoord hebben bekomen als exploitanten van die handel, zijn hoofdelijk met al hun goederen aansprakelijk voor de schulden van de firma. De goederen der firma, die door derden kan aangezien worden als een vennootschap onder gemeenschappelijke naam, zijn in feite en in rechte de goederen van de personen, die samen handel hebben gedreven.

3. *In onderhandse akte opgenomen opschortende voorwaarde zonder bepaling van de termijn, binnen dewelke die voorwaarde zal moeten zijn vervuld. Verwijzing in de onderhandse akte naar een notariële akte, waarin die termijn wel is bepaald. Deze termijn moet worden aanvaard, waarbij onverschillig is, dat in de notariële akte iemand als partij verschijnt, die niet partij is bij de onderhandse akte.*

Pourbaix en Mr Posenaeer q.q. (vereffenaars Concorde O. Platteau & Co) en cs. t/ O. J. C. Platteau.

Gezien het in behoorlijke vorm aan het Hof voorgelegde vonnis, door de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen op 13 Maart 1952 gewezen, alsmede de akte van beroep tegen voormeld vonnis;

Overwegende dat het hoger beroep, regelmatig naar de vorm, tijdig werd ingesteld;

Overwegende dat appellanten in hun besluiten en in hun akte van beroep uitdrukkelijk verklaren dat hun beroep enkel ingesteld is onder voorbehoud;

Overwegende dat zij aanvoeren dat het bestreden vonnis van de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen geen werking heeft tegenover hen;

Overwegende dat vaststaat dat de oorspronkelijke dagvaarding van 23 Augustus 1951 gericht werd: 1° tegen de vennootschap onder gezamenlijke naam «O. Platteau & Cie» te haren kantore te Antwerpen, Vleminckxveld 3-5; 2° tegen ieder der zeven consoorten Platteau;

dat ook niet te betwisten valt dat de huidige appellanten in hun hoedanigheid van gerechtelijke vereffenaars niet in deze zaak werden gedagvaard of opgeroepen;

Overwegende dat in strijd met het standpunt van appellanten, rechtspraak en rechtsleer in het algemeen akkoord gaan om te beslissen, dat verschillende personen, die samen handel drijven onder een handelsnaam, zoals ten deze het geval is, ten opzichte van derden moeten aangezien worden als vennoten onder gezamenlijke naam;

Dat vaststaat dat de consoorten Platteau eigenaars in het onverdeelde waren van de twee bedoelde machines, deel uitmakend van het materiaal van de firma O. Platteau & Cie, hetgeen tengevolge heeft dat voormelde firma in feite verbonden was jegens geïntimeerde Olivier Platteau (zie akte 31 Juli 1950);

Overwegende ten andere dat er geen noodzakelijkheid bestond voor geïntimeerde in eerste aanleg de huidige vereffenaars in het geding op te roepen om het te wijzen vonnis tegen hen te doen werken;

Dat het inderdaad een rechtsbeginsel is, dat de aanvragers van een gerechtelijk akkoord bij boedelafstand hun rechten behouden ten aanzien van hun goederen (zie Fredericq, op cit. VIII, n° 787); dat er anderzijds geen reden voor hervatting der debatten bestond na hun sluiting;

Dat in ieder geval het later uitgesproken vonnis bindend was voor de aangestelde vereffenaars in hun hoedanigheid van vertegenwoordigers der schuld-

eisers, vermits deze laatsten de rechthebbenden zijn van de schuldenaars;

Overwegende dat het bestreden vonnis bijgevolg werking heeft tegenover de appellanten;

Overwegende dat het beroep is ingesteld door appellanten in hun hoedanigheid van vereffenaars van het accord bij boedelafstand, aangevraagd door de consoorten Platteau, alsook, voor zoveel nodig, door deze consoorten, vertegenwoordigd door de vereffenaars; dat geïntimeerde te vergeefs beweert dat dergelijk beroep niet ontvankelijk is;

Overwegende dat sinds het in werking treden van de wet van 10 Augustus 1946 en ingevolge de bepalingen van artikel 32 dezer wet, in geval van accord door boedelafstand, een gemeenschap der schuldeisers wordt in het leven geroepen en de vereffenaars het recht hebben deze gemeenschap te vertegenwoordigen (de vereffenaars zijn bevoegd om te handelen in naam en voor rekening van de gezamenlijke schuldeisers — artikel 32, zie ook verslag Brunet, Doc. Chambre, 1940, n° 219, dd. 18 April 1940, p. 17; Victor Motte, Le Concordat Judiciaire, Journal des Tribunaux 1947, p. 2, VII);

Overwegende dat dienvolgens en overeenkomstig artikel 1166 B. W. de vereffenaars het recht hebben de vorderingen van de schuldenaars uit te oefenen, met uitzondering van die, welke aan de persoon verbonden zijn, wat hier niet het geval is; dat de schuldeisers namelijk hoger beroep kunnen instellen in naam van hun schuldenaars;

Overwegende dat zulks wel degelijk de bedoeling geweest is van de wetgever, zoals blijkt uit het verslag Pholien vóór de Senaat (Annales Parlementaires, 539), verslag dat weliswaar een oorspronkelijk ontwerp van de wetteksten betreft, maar het duidelijk is dat de wijziging, welke deze tekst onderging, niet ten doel had deze opvatting te veranderen;

Overwegende dat weliswaar deze wijziging enige verwarring heeft doen ontstaan en zekere schrijvers zich afvragen of de vereffenaars, zo dikwijls zij een vordering instellen, moeten optreden namens de schuldenaar zowel als namens de gemeenschap van schuldeisers (zie Fredericq, VIII, n° 782; voormeld verslag Brunet en Victor Motte, loc. cit.);

Overwegende dat, zelfs indien men zulks mocht aannemen (dit is: dat de woorden «zowel namens deze gezamenlijke schuldeisers als namens de schuldenaar» betrekking zouden hebben op alle vorderingen en niet alleen op die over verantwoordelijkheid), dan nog moet worden opgemerkt, dat in dit geval het daaropvolgende lid van voormeld artikel (nl. «de nederlegging van het verzoek om accord geldt als onherroepelijke lastgeving te dien einde») ook op alle vorderingen toepasselijk zou zijn;

Overwegende dat bijgevolg de vereffenaars gemachtigd waren op te treden namens de concordataire schuldenaars, hetgeen zij in casu voor zoveel als nodig gedaan hebben;

Overwegende dat het vonnis a quo werd gewezen in zake geïntimeerde tegen Karel Platteau en consoorten alsook tegen de vennootschap onder gezamenlijke naam «O. Platteau & Cie» en het tegen deze partijen hoofdelijke veroordelingen uitsprak;

Overwegende dat geen hoger beroep werd ingesteld namens deze vennootschap, welke ook niet in hoger beroep in het geding werd geroepen;

Overwegende dat geïntimeerden aanvoeren dat om deze reden, vooral door het hoger beroep ook zou strekken tot hervorming van het vonnis om redenen, welke eigen zouden zijn aan de vennootschap, het beroep niet ontvankelijk zou zijn;

Overwegende dat appellanten aanvoeren dat deze zozegde vennootschap niet bestaat;

Overwegende dat de consoorten Platteau samen handel drijven en het accord bekwamen als exploitanten van de Handelsdrukkerij O. Platteau; dat zij hoofdelijk en met al hun goederen aansprakelijk zijn voor de schulden der firma; dat in feite en in rechte de goederen dezer firma, welke door geïntimeerde kan aangezien worden als een vennootschap onder gezamenlijke naam, de goederen zijn van de consoorten Platteau;

Overwegende dat dienvolgens het middel van niet ontvankelijkheid, opgeworpen door geïntimeerde, dient te worden verworpen wegens gebrek aan belang of doelmatigheid.

Ten gronde :

Overwegende dat, zoals vastgesteld in de onderhandse akte van 31 Juli 1950, de twee machines, waarover het geding loopt, in volle eigendom werden afgestaan aan geïntimeerde onder de opschortende voorwaarde, dat de consoorten Platteau zouden in gebreke blijven te voldoen aan hun verplichting 300.000 frank af te lossen op de hypothecaire lening, hun toegestaan door een zekere dame Audiffret;

Overwegende dat appellanten beweren dat deze voorwaarde niet vervuld is; dat zij niet ontkennen dat op de datum der inleidende dagvaarding, zijnde op 23 Augustus 1951, helemaal niets terugbetaald was op deze lening, maar ze staande houden dat zulks zonder belang is, aangezien er geen termijn bedongen was voor deze terugbetaling;

Overwegende dat deze bewering niet kan aanvaard worden; dat klaarblijkelijk voor gemelde onderhandse akte van 31 Juli 1950 verwijst naar de notariële akte van dezelfde datum; dat het zonder belang is dat in deze laatste akte, buiten de partijen, welke aan de onderhandse akte deelachtig zijn, ook mevrouw Audiffret verscheen;

dat zulks toch niet kan beletten dat de onderhandse akte dient uitgelegd te worden door de notariële; dat het trouwens ondenkbaar is dat de partijen zouden gewild hebben, dat het aan de consoorten Platteau vrij zou staan de betaling der schuld oneindig uit te stellen en toch de machines te behouden;

Overwegende dat de authentieke akte bepaalt dat de consoorten Platteau zich verbinden maandelijks een bedrag van ten minste 25.000 frank terug te betalen; dat niet betwist wordt dat deze betalingen moesten beginnen op 31 Juli 1950; dat bijgevolg op 31 Juli 1951 ten minste de 300.000 frank, waarvan sprake, hadden dienen betaald te zijn; dat zulks niet het geval was, zodat sindsdien geïntimeerde onvoorwaardelijke eigenaar is geworden der machines;

Overwegende dat het feit, dat op 8 April 1952 mevrouw Audiffret betaling zou bekomen hebben van een som van 384.231,50 frank, hieraan niets meer kan veranderen, vermits de opschortende voorwaarde reeds vervuld was vóór deze datum; dat trouwens deze som voortkwam van het verkopen van een handelshuis, gelegen Lange Nieuwstraat te Antwerpen; dat de betaling gedaan werd in uitvoering van het accord en niet van de akten van 31 Juli 1950; dat overigens de oorzaak van de overeenkomst, vastgelegd in de onderhandse akte van 31 Juli 1950, klaarblijkelijk te vinden is in de bepaling der notariële akte, welke bedingt dat bij de eerste betaling van 300.000 frank onmiddellijk doorhaling zou geschieden van de hypothecaire inschrijving op de villa «Kurisbosch»;

dat nochtans de betaling van 384.231,50 frank ge-

schiëde tegenover de doorhaling van de hypotheek op het voormeld handelshuis, zodat wel blijkt dat ook in de ogen van appellanten deze betaling geen invloed kon hebben op de overeenkomst, met geïntimeerde gesloten op 31 Juli 1950;

Overwegende dat in de overeenkomsten tussen geïntimeerde en de consorten Platteau niets bepaald is omtrent de kosten, welke veroorzaakt zullen worden door het weghalen der machines door geïntimeerde; dat het volstaat dat appellanten zich niet zouden verzetten tegen deze weghaling en dat de eerste rechter ten onrechte deze kosten ten laste van de consorten Platteau heeft gelegd;

Overwegende, wat het incidenteel beroep betreft, dat dit beroep ontvankelijk is; dat de procedure-moeilijkheden, veroorzaakt door de weigering de machines af te geven, niet van aard zijn het toekennen van schadevergoeding te wettigen; dat de eis tot schadevergoeding niet gegrond is;

Dat er eveneens geen aanleiding bestaat in te gaan op de wedereis wegens tergend en roekeloos beroep; dat het beroep het onderzoek van kiese en ingewikkelde vraagpunten noodzaakte.

Om deze redenen :

Het Hof, rechtdoende op tegenspraak;

Gelet op artikel 24 der wet van 15 Juni 1950, waarvan toepassing werd gedaan;

Gehoord het conform advies van de heer Van de Vliedt, substituut van de Procureur-Generaal;

Ontvangt het beroep en het incidenteel beroep;

Verklaart het hoofdberoep ongegrond, behalve voor wat betreft de kosten der wegneming der machines;

Verklaart het incidenteel beroep ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis met deze wijziging, dat de wegneming of weghaling der machines niet op kosten van appellanten mag geschieden, dat deze niet veroordeeld blijven tot de kosten van het weghalen van bedoelde machines;

Wijst de eis van geïntimeerde wegens tergend en roekeloos beroep af;

Verwijst appellanten in de kosten.

HOF VAN BEROEP TE GENT

2e Kamer. — 13 Juli 1953.

Voorzitter : M. Thienpont.

Raadsheren : M.M. Verougstraete en Moeneclay.

Advocaat-Generaal : M. Matthijs.

Advocaten : Mrs Raes en J. Demeester.

Gemeente. — Berusting in vonnis. — Geen machtiging daartoe in de algemene machtiging door de Gemeenteraad van het College van Burgemeester en Schepenen om een geding te voeren.

Het besluit van de Gemeenteraad, waarbij het College van Burgemeester en Schepenen wordt gemachtigd « advocaten en pleitbezorgers aan te stellen, hoger beroep in te stellen, verzet te doen, zich desnoods in verbreking te voorzien en alle nodige stukken en verklaringen te ondertekenen, en de verdediging van de belangen der Gemeente... » behelst niet de machtiging om uitdrukkelijk of stilzwijgend in een vonnis te berusten. De lasthebbers van de Gemeente hebben derhalve door het zonder voorbehoud bijwonen van een bij vonnis bevolen deskundig onderzoek niet in dat vonnis kunnen berusten.

Gemeente St Amandsberg t/ Cons. Stevens.

Advies van het O. M.

Wat de ontvankelijkheid van het hoger beroep betreft tegen het tussenvonnis dd. 9 November 1950.

Geïntimeerden voeren aan dat appellante het deskundig onderzoek zonder enig voorbehoud bijgewoond en er aan deel genomen heeft, zodat zij in het vonnis dd. 9 November 1950 stilzwijgend heeft berust en haar beroep tegen deze beslissing dus niet ontvankelijk is.

Appellant beweert integendeel dat bij de aanvang van dit deskundig onderzoek de raadsman van elk der partijen aan de deskundige uitdrukkelijk heeft verklaard dat zijn partij bij het onderzoek verscheen onder voorbehoud van alle rechten; de deskundige zou verzuimd hebben dit voorbehoud in zijn verslag aan te stippen.

Appellante levert geen enkel bewijs van haar berusting, zodat principieel dient te worden aanvaard dat het deskundig onderzoek zonder voorbehoud doorging, met het gevolg dat de berusting van appellante in het vonnis dd. 9 November 1950 zou dienen te worden aangenomen.

Uit het oog dient echter niet te worden verloren dat de berusting, zijnde de vrijwillige erkenning van een recht ten behoeve van de tegenpartij, de afstand insluit van de partij, die berust, voortaan dit recht te betwisten door middel van de rechtsmiddelen welke zij kan doen gelden. Om van een recht afstand te kunnen doen wordt dan ook de nodige bekwaamheid vereist om te beschikken. Oorspronkelijke aanlegster is een publieke rechtspersoon, die zelf wel van een recht afstand kan doen en dus in een vonnis kan berusten, doch waarvan de organen of de regelmatig aangestelde lasthebbers daartoe in het bijzonder dienen te worden gemachtigd ingevolge een beraadslaging van de gemeenteraad.

Van een dergelijke machtiging wordt geen enkel bewijs geleverd.

Het wil ons voorkomen dat de machtiging tot gedingvoering van de advocaat in handelszaken, waar hem de verdediging der belangen van een gemeente in rechte werd opgedragen en hij deze gemeente derhalve vóór de Rechtbank van Koophandel vertegenwoordigt, niet kan worden uitgebreid tot daden, zoals de uitdrukkelijke of stilzwijgende berusting in een vonnis, waarvoor een bijzondere machtigingsbeslissing van de gemeenteraad vereist is, omdat die berusting de afstand is van een recht.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat de beraadslaging van de gemeenteraad van St Amandsberg dd. 2 December 1949 in verband met het instellen van het onderhavige rechtsgeding geenszins deze bijzondere machtiging tot berusting of afstand omvat.

Wij besluiten dan ook tot de afwezigheid van elke mogelijke berusting in het tussenvonnis dd. 6 November 1950 en derhalve tot de ontvankelijkheid van het beroep op grond van de artikelen 451 en 452 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, ook waar bij dit vonnis definitief ten gronde uitspraak werd gedaan, zowel over de veroordeling van geïntimeerden tot betaling van 2.361,40 frank wegens overeengekomen intresten als over de eis van appellante tot betaling van 50.000,— frank wegens beweerde winst, door geïntimeerde verwezenlijkt door het feit dat zij het door hen ontvangen voorschot hebben bewaard tot na de devaluatie van het Engelse pond-sterling, in stede van dit voorschot aan hun Engelse leveranciers over te maken. Indien immers het vonnis dd. 9 No-

vember 1950 nopens deze twee beschikkingen als definitief ten grond dient te worden beschouwd, wordt nochtans het bewijs van de betekening van deze beslissing niet overgelegd en heeft de termijn van beroep tegen dit vonnis dus nooit aanvang genomen, zodat het hoger beroep op 10 April 1952, ook nopens deze beschikkingen, tijdig werd ingesteld.

III. (Zonder belang.)

Arrest

Overwegende dat de oorspronkelijke eis ertoe strekte geïntimeerden te horen veroordelen aan appellante :

1° een kolkenzuiger met straatwastoestel te leveren;
2° een schadevergoeding van 175 frank per dag te betalen vanaf 15 April 1949 tot op de dag van de levering der toestellen;

3° een som van 50.000 frank te betalen wegens schade, veroorzaakt door het te laat betalen van het overeengekomen voorschot aan de fabrikant der toestellen;

4° de overeengekomen rente tegen 1,50 % 's jaars op het voorschot, te betalen vanaf 1 Januari 1949 tot op de dag van de levering der toestellen;

Overwegende dat voormelde toestellen de dag na het inleidend exploit van dagvaarding aan appellante geleverd werden; dat geïntimeerden bij wederzijds de betaling vorderen van het verschuldigd gebleven saldo van de koopprijs, met aftrek van 1,50 % gedurende zes maanden over bedoeld voorschot, zijnde per slot van rekening een som, groot 97.505 frank;

Overwegende dat geïntimeerden opwerpen dat het beroep niet ontvankelijk is, voor zoveel het slaat op het tussenvonnis dd. 9 November 1950, daar appellante in dit vonnis stilzwijgend berust heeft door het deskundig onderzoek zonder enig voorbehoud bij te wonen;

Overwegende dat het deskundig verslag inderdaad geen voorbehoud vanwege appellante vermeldt;

Overwegende dat de berusting in een vonnis de afstand impliceert van het recht het vonnis voortaan te betwisten; dat er dus dient te worden onderzocht of de organen of de regelmatige lasthebbers van appellante daartoe de nodige bekwaamheid hadden;

Overwegende dat er in dit verband dient te worden opgemerkt, dat de gemeenteraad van St Amandsberg door zijn beraadslaging dd. 2 December 1949, betreffende het instellen van de oorspronkelijke eis, het college van burgemeester en schepenen slechts machtigt: «advocaten en pleitbezorgers aan te stellen, hoger beroep in te stellen, verzet te doen, zich desnoods in verbreking te voorzien en alle nodige stukken en verklaringen te ondertekenen, en in een woord alles te doen wat nuttig mocht blijken voor de verdediging der belangen van de gemeente...»; dat deze machtiging bezwaarlijk kan geïnterpreteerd worden als behelzende het recht uitdrukkelijk of stilzwijgend in bedoeld vonnis te berusten; dat hieruit volgt dat bij gebrek aan machtiging dienaangaande de lasthebbers van appellante door het bijwonen zonder voorbehoud van het deskundig onderzoek in het vonnis dd. 9 November niet hebben kunnen berusten; dat het beroep gericht tegen die beslissing dienvolgens ontvankelijk dient verklaard;

Ten gronde: (zonder belang).

Om die redenen:

Het Hof,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 Juni 1935; Gehoord de heer advocaat-generaal Matthijs in zijn eensluidend advies;

Ontvangt het beroep, zegt het ongegrond;
Bevestigt de bestreden vonnissen en verwijst appellante in de kosten van de aanleg.

MILITAIR GERECHTSHOF TE BRUSSEL

7 Januari 1954.

Voorzitter: M. Van Laethem.

O. M.: M. Ducamp, subst. auditeur-generaal.
Advocaten: Mrs L. Martens en Ign. Peckstad (Gent).

Verkeersongeval. — Niet-strafbaarheid van de begeleider, op wie geen wettelijke verplichting rust om de dronken bestuurder te beletten het motorrijtuig te besturen.

De begeleider van een auto is niet wettelijk verplicht de bestuurder te beletten drankgelegenheden te bezoeken noch de dronken bestuurder te beletten het motorrijtuig te besturen. Hij is dus niet strafbaar wegens een door de bestuurder veroorzaakt ongeval, waarbij een derde is gedood en een ander gewond.

O. M. t/ Beresole en Timmerman.

Wat de feiten B en C betreft, ten opzichte van verdachte Timmerman: nl. B: bij gebrek aan vooruitzicht of voorzorg, doch zonder het opzet om de persoon van een ander aan te randen, onvrijwillig de dood veroorzaakt te hebben van Vanderstichel Christine Marie José (artikelen 418 en 419 van het Gewoon Wetboek van Strafrecht);

en C: bij gebrek aan vooruitzicht of voorzorg, doch zonder het opzet om de persoon van een ander aan te randen, onvrijwillig slagen of verwondingen veroorzaakt te hebben aan Vanderstichel Christine (artikelen 418 en 420 van het Gewoon Wetboek van Strafrecht);

Overwegende dat verdachte Timmerman enkel als dader dezer inbreuken vervolgd wordt en niet als mededader of medeplichtige der wanbedrijven B en C, door wijlen Beresole gepleegd;

Overwegende dat de Krijgsraad diezelfde onopzettelijke doding en verwondingen insgelijks toeschrijft aan de onvoorzichtigheid van verdachte Timmerman;

Overwegende dat de eerste rechter de verantwoordelijkheid van het gebeurde op verdachte Timmerman legt, omdat hij verzuimd heeft Beresole te beletten herbergen te bezoeken, sterke dranken te gebruiken en verder de autowagen te besturen;

Overwegende enerzijds dat ongetwijfeld verdachte Timmerman — zowel als verdachte Beresole — de voorschriften, opgenomen onder Hoofding IX der Staande Orders van het Leger, niet nageleefd heeft;

Dat echter door het onderzoek niet op afdoende wijze is uitgemaakt, dat het voorstel verscheidene herbergen te bezoeken enkel en alleen van verdachte Timmerman is uitgegaan;

Overwegende bovendien dat niet bewezen is, dat verdachte Timmerman — alhoewel hij zich verkeerd gedroeg — moest onderstellen dat Beresole daardoor onvermijdelijk in erge dronken toestand zou komen te verkeren;

Overwegende daarenboven dat geen enkele wettelijke bepaling aan verdachte Timmerman de verplich-

ting oplegde Beresole te beletten een herberg binnen te gaan;

Overwegende anderzijds dat het vonnis verdachte Timmermans verwijt dat hij heeft verzuimd verdachte Beresole te beletten te rijden, nadat zij de laatste herberg verlieten;

Overwegende dat verdachte Timmerman terecht tot staving van zijn bewering de verklaring inroept van getuige Vereecken G. (stuk 6A), waaruit blijkt dat Beresole, meerdere van Timmerman, als oudste in graad, geweigerd heeft het stuur door Timmerman te laten overnemen;

Dat die verklaring en die van verdachte Timmerman dienaangaande trouwens bevestigd werden door de gezegdens van wijlen Beresole, die bij het wederzijdse verhoor (stuk 14A) verklaarde: «Ik heb niets aan te merken op de door Timmerman afgelegde verklaring»;

Overwegende bovendien dat het ongeval niet ten laste van verdachte Timmerman kan gelegd worden, daar er voor hem geen enkele wettelijke verplichting bestond Beresole te beletten het voertuig te besturen (zie Revue de Droit pénal, 1949-1950, blz. 739 tot en met 741);

Overwegende dat aldus niet bewezen is gebleven, dat de ten laste van verdachte Timmerman door het vonnis aanvaarde verzuimen een onvoorzichtigheid of het strafbaar niet voldoen aan een wettelijke verplichting opleverden;

Om deze redenen:

Het Hof,

Gezien de artikelen op strafgebied, wat betreft verdachte Timmerman:

Doet het bestreden vonnis te niet, voor wat betreft de hem ten laste gelegde feiten B en C, en het tegen hem uitgesproken bevel tot onmiddellijke aanhouding, en, opnieuw beslissende:

Spreekt hem vrij voor wat betreft de feiten B en C. (Het overige zonder belang.)

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

1e Kamer. — 26 November 1953.

Voorzitter: M. Janssens.

Rechters: M.M. Sury en Gepts.

Advocaten: Mrs Ferdinand en Van Peetersen.

Bevoegdheid en burgerlijke rechtsvordering. — Onrechtmatige uitzetting van de huurder door de verhuurder. — Geen schorsing van het geding. — Geen nietigheid van een dagvaarding, indien gedaagde door het ontbreken van bij de wet voorgeschreven vermeldingen niet is benadeeld. — Geschillen omtrent de tenuitvoerlegging van een vonnis van een vrederechter, dat in verband staat met een huurovereenkomst behoren tot de kennisneming van de rechtbank. — De schrapping van een zaak door de Rechtbank kan de rechten van partijen niet benadelen. — Berusting in een vonnis of afstand van een rechtsmiddel mag niet worden vermoed.

Een geding over de onrechtmatigheid van een uitzetting krachtens een niet bij voorraad uitvoerbaar verklaard vonnis van de Vrederechter behoeft niet te worden geschorst, totdat zal zijn beslist over het hoger beroep tegen het vonnis van de Vrederechter; zelfs in geval van bevestiging van dit vonnis zou

zulks immers niet aan de verhuurder het recht geven om vóór de toegelaten datum te huurder te doen uitzetten.

De nietigheid van een dagvaarding kan niet worden uitgesproken op grond, dat noch het beroep, noch het juiste adres van eiser in het exploit zijn vermeld, indien de gedaagde daardoor niet benadeeld is (artikel 173 Rv.).

De rechtbank is bevoegd om kennis te nemen van de tenuitvoerlegging van vonnissen van de Vrederechter, zelfs indien deze vonnissen verbond houden met een huurovereenkomst (artikel 6 wet van 25 Maart 1876).

De schrapping van een zaak door de Rechtbank is een maatregel van inwendige orde, die de rechten van partijen niet kan benadelen; de schrapping levert geen berusting of afstand op, zelfs wanneer zij uitdrukkelijk gevorderd is.

Ondanks de schrapping van de zaak in hoger beroep is het vonnis van de Vrederechter derhalve nog niet in kracht van gewijsde gegaan en is dus geen titel, krachtens welke de uitzetting kan worden ten uitvoer gelegd.

De berusting in een vonnis of de afstand van een rechtsmiddel mag niet worden vermoed.

Van Broeckhoven t/ Van Remoortel.

Overwegende dat de eis ertoe strekt 1°) te horen zeggen voor recht dat de uitzetting van aanlegger uit het huis Te Cauwelaerlei, 24, te Deurne bij akte van deurwaarder Van Wassenhove, dd. 11 Mei 1953, bij gebrek aan titel, onwettig, wederrechtelijk en derhalve nietig is;

2°) verweerder te horen veroordelen om binnen de 24 uur na uitspraak van het vonnis voormeld huis terug ter beschikking te stellen van aanlegger en voor het geval hij in gebreke mocht blijven zulks te doen, hem te veroordelen tot een schadeloosstelling van 300 fr. per dag vertraging;

3°) verweerder te horen veroordelen tot betaling van een schadeloosstelling van 15.000 fr. wegens stoffelijke en morele schade, veroorzaakt door het onwettelijk optreden van verweerder;

In feite:

Overwegende dat aanlegger bij vonnis van de heer Vrederechter van het kanton Borgerhout dd. 21 December 1945 veroordeeld werd om voormeld huis, toebehorende aan verweerder, te verlaten en te ontruimen; dat dit vonnis niet uitvoerbaar was niettegenstaande hoger beroep;

Overwegende dat aanlegger tegen voornoemd vonnis hoger beroep heeft ingesteld bij exploit van 1 Februari 1946;

Overwegende dat de zaak in hoger beroep van ambtswege geschrapt werd bij vonnis der eerste kamer bis dezer Rechtbank dd. 16 Maart 1949;

Overwegende dat het vonnis van de heer Vrederechter op 6 Mei 1953 aan aanlegger betekend werd;

Overwegende dat op 11 Mei 1953 aanlegger uitgezet werd en proces-verbaal van uitzetting door de deurwaarder opgemaakt werd;

Eerste besluiten van verweerder:

Overwegende dat verweerder in zijn eerste besluiten vordert te horen zeggen voor recht, dat de thans hangende procedure voor de eerste kamer geschorst is tot na het ogenblik, waarop door de eerste kamer bis

dezer Rechtbank beslist zal zijn over het hoger beroep, ingesteld bij het exploit van 1 Februari 1946;

Overwegende dat er geen aanleiding bestaat deze schorsing toe te staan;

Dat inderdaad de Rechtbank thans moet nagaan of verweerder ja dan neen gerechtigd was het vonnis van de heer Vrederechter te doen uitvoeren op het oogenblik, waarop hij zulks liet doen, zijnde in Mei 1953; dat de uitspraak, die later in hoger beroep eventueel zal uitgesproken worden, geen invloed kan hebben op het tegenwoordig geschil, vermits, zelfs in geval van bevestiging van het vonnis van de heer Vrederechter, dit aan verweerder het recht niet zou geven de uitzetting vóór de tijd uit te voeren;

Overwegende dat de vordering dus niet voorbarig is, zoals verweerder beweert;

Overwegende dat men zich vruchteloos afvraagt, waarom verweerder in deze eerste besluiten gewaakt van de omstandigheid, dat aanlegger door zijn handelwijze zich bij het vonnis van de heer Vrederechter neergelegd heeft en van zijn recht op hoger beroep heeft afgezien; dat deze omstandigheid, die, terloops gezegd, betwist wordt door aanlegger, enkel de grond der zaak betreft en geen invloed heeft op de vordering tot schorsing der onderhavige procedure;

Tweede besluiten van verweerder :

Nietigheid der dagvaarding :

Overwegende dat verweerder de nietigheid van de dagvaarding dd. 18 Mei 1953 inroept op grond van art. 61 van het W.B.R. omdat noch het beroep van aanlegger, noch zijn juist adres in het exploit vermeld waren;

Overwegende dat krachtens art. 173 van het W.B.R. de nietigheid van een exploit alleen mag uitgesproken worden, wanneer de gedaagde daaronder schade lijdt, hetgeen ten deze niet het geval is;

Overwegende trouwens dat uit de omstandigheden der zaak voldoende gebleken is, dat verweerder zich niet heeft kunnen vergissen nopens de persoon van aanlegger (Cass. 1 Juni 1881, Pas. 1881, I, 323; Luik, 22 Februari 1910, Pas. 1910, III, 141);

Dat derhalve de verweten verzuimen geen nietigheid van het exploit teweeg brengen;

Bevoegdheid der Rechtbank :

Overwegende dat verweerder aanvoert dat de Rechtbank niet bevoegd is, omdat de grond der zaak verband houdt met een huurovereenkomst, welke tussen partijen bestond; dat dienvolgens de wetten van 20.12.50, 1.6.51 en 29.12.52 van toepassing zijn en de Vrederechter bevoegd is ofwel de Rechtbank in hoger beroep, waar volgens aanlegger de zaak nog aanhangig is;

Overwegende dat deze aanvoering niet gegrond is; dat art. 6 der wet van 25 Maart 1876 uitdrukkelijk bepaalt, dat de Vrederechters geen kennis nemen van de tenuitvoerlegging hunner vonnissen; dat nergens in de door verweerder aangehaalde wetten hun die bevoegdheid toegekend wordt; dat deze wetten alleen de geschillen betreffende huishuur regelen;

Overwegende dat krachtens de artikelen 8 en 51 der Wet van 25 Maart 1876 de Rechtbank van eerste aanleg kennis neemt van geschillen, ontstaan over de tenuitvoerlegging van vonnissen;

Ten gronde :

Overwegende dat het er op aankomt na te gaan

of verweerder gerechtigd was het vonnis van de heer Vrederechter in Mei 1953 ten uitvoer te leggen;

Overwegende dat eerst dient opgemerkt te worden, dat de schrapping van een zaak door de Rechtbank een maatregel van inwendige orde is, die in niets de rechten van partijen kan benadelen (Gent, 5 Februari 1896, Pand. Per. N° 1247); dat een schrapping, zelfs wanneer zij uitdrukkelijk gevorderd is, geen berusting of geen afstand oplevert (Pand. Belges V° Rôle des Cours et Tribunaux N° 72); dat door de schrapping de vordering niet te niet gaat (P. B. N° 73);

Overwegende dat ook dient opgemerkt te worden, dat de zaak in hoger beroep steeds kon hervat worden bij dagbepaling; dat verweerder als partij in de zaak dit ook kon doen; dat hij als de meest gerede partij in die procedure alle belang had zulks te doen;

Overwegende derhalve dat aanlegger terecht aanvoert dat de procedure, ingeleid in hoger beroep, nog steeds niet is uitgeput, in deze zin dat het vonnis van de heer Vrederechter nog geen kracht van gewijsde bezit en dus geen titel uitmaakt, krachtens welke de uitzetting kan vervolgd worden;

Dat het ingestelde hoger beroep de tenuitvoerlegging van het vonnis schorst, behalve wanneer dit vonnis uitvoerbaar is verklaard niettegenstaande hoger beroep (R. P. D. B. V° Appel en matière civile et commerciale N° 291); dat dit ook het geval is, wanneer het hoger beroep onregelmatig of nietig is, zodat het vonnis slechts ten uitvoer kan gelegd worden, nadat de nietigheid van het hoger beroep door de rechtsmacht, rechtdoende in hoger beroep, uitgesproken is (ibidem N° 298);

Overwegende dat verweerder aanvoert dat aanlegger door zijn lijdelijke houding gedurende acht jaar in het vonnis van de heer Vrederechter berust heeft en van zijn recht op hoger beroep afgezien heeft;

Overwegende dat de berusting in een vonnis of de afstand van een rechtsmiddel niet mogen vermoed worden (Rép. Prat. V° Acquiescement N° 43 en volgende); dat de rechter souverain beslist of de feiten en daden, waarop men zich beroept, verricht werden met de bedoeling zich neer te leggen bij het vonnis of afstand te doen van het recht op hoger beroep;

Overwegende dat in casu deze bedoeling niet uit de omstandigheden en gegevens der zaak kan afgeleid worden, dat geen enkele positieve daad door aanlegger verricht werd, waaruit die bedoeling zou blijken; dat zijn lijdelijke houding gedurende talrijke jaren op zich zelve, d.w.z. zonder enig aanvullend element, ook niet als berusting in het vonnis kan uitgelegd worden, te meer dat aanlegger gedurende al deze jaren het eigendom is blijven bewonen en de huurgelden, zelfs wanneer zij door verweerder verhoogd werden, regelmatig betaald heeft (lees de brieven berustende in de bundel van aanlegger); dat integendeel voormelde brieven, geschreven zonder enig voorbehoud, misschien wel aan aanlegger de indruk hebben kunnen laten dat verweerder van de ontruiming afzag;

Overwegende dat de uitzetting dus als nietig dient beschouwd te worden en derhalve de door aanlegger bewoonde ruimten terug te zijner beschikking moeten gesteld worden;

Overwegende dat, indien verweerder niet vrijwillig bedoelde ruimten opnieuw ter beschikking van aanlegger stelt, deze laatste een schade zal lijden, die naar billijkheid op 20 fr. per dag kan geschat worden; dat nochtans deze veroordeling slechts dient uitgesproken te worden tot op de dag, waarop deze Rechtbank, rechtdoende in hoger beroep, uitspraak zal gedaan hebben over het hoger beroep, ingesteld door aanlegger tegen het vonnis van 21 December

1945; dat inderdaad, moest dit vonnis bevestigd worden, aanlegger niet meer gerechtigd zal zijn de ruimten in gebruik te houden; dat ingeval bedoeld vonnis hervormd wordt, er alsdan aanleiding zal bestaan een bepaald bedrag aan aanlegger als schadevergoeding toe te kennen, indien verweerder hem niet vrijwillig de door hem gebruikte ruimten ter beschikking stelt;

Overwegende dat de onwettelijke uitzetting noodzakelijk stoffelijke schade aan aanlegger berokkend heeft; dat hij nochtans geen kwijting van de gedane verhuizing voorbrengt, zodat in billijkheid de som dient bepaald te worden op 4.000 fr.;

Om deze redenen,

De Rechtbank, rechtdoende op tegenspraak, na er over beraadslaagd te hebben, alle verdere of strijdige besluiten verwerpende;

Rechtdoende op de eerste besluiten van verweerder, zegt dat er geen aanleiding bestaat de huidige zaak te schorsen tot na het ogenblik, waarop door de eerste kamer bis dezer Rechtbank beslist zal zijn over het hoger beroep, ingesteld bij het exploit van 1 Februari 1946;

Rechtdoende op de tweede besluiten van verweerder, verklaart zich bevoegd om over de zaak te beslissen;

Verklaart de eis ontvankelijk en gegrond in de volgende mate; dienvolgens zegt voor recht dat de uitzetting van aanlegger uit het huis, Te Cauwelaerlei, n° 24 te Deurne, bij akte van deurwaarder Van Wasenhove dd. 11 Mei 1953 bij gebrek aan titel onwettig en wederrechtelijk is, derhalve verklaart deze uitzetting nietig;

Veroordeelt verweerder om binnen de 8 dagen na de betekening van dit vonnis de bij aanlegger in gebruik zijnde ruimten in het huis, gelegen te Deurne, Te Cauwelaerlei 24, terug te zijner beschikking te stellen en, voor het geval hij in gebreke mocht blijven hieraan te voldoen, veroordeelt verweerder om aan aanlegger te betalen een schadevergoeding van 20 fr. per dag vertraging en dit tot op de dag dat deze Rechtbank, rechtdoende in hoger beroep, uitspraak zal gedaan hebben over het door aanlegger op 1 Februari 1946 tegen het vonnis van de heer Vrederechter van het kanton Borgerhout dd. 21 December 1945 ingestelde hoger beroep;

Veroordeelt verweerder tot betaling ener schade-loosstelling wegens stoffelijke schade van 4.000 fr.;

Verwijst verweerder in de gerechtelijke intresten op deze laatste som en in de kosten van het geding;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad, spijs verzet of hoger beroep en zonder borgstelling.

Vlaamse Juristen,

abonneert U

op het

“Rechtskundig Weekblad”

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

Kortgeding. — 29 Januari 1954.

Voorzitter : M. Kesteloot.

Advocaten : Mrs Bodart en J. Van Damme.

Echtscheiding. — Bevoegdheid van de Voorzitter in Kortgeding, maatregelen bevelend krachtens art. 268 B.W., om aan de vrouw machtiging te verlenen om ten bedrage van de haar toegekende gelden buiten de man om diens vorderingen te innen.

Door de in 1936 aangebrachte wijziging heeft de wetgever artikel 268 B. W. in overeenstemming willen brengen met artikel 214j B. W. Aldus wordt aan de Voorzitter in kortgeding ten aanzien van de voorlopige maatregelen gedurende de echtscheidingsprocedure dezelfde bevoegdheid toegekend als die, welke hem krachtens artikel 214j B. W. toekomt, indien niet een geding tot echtscheiding hangende is.

De bij artikel 214j B. W. aan de Voorzitter toegekende bevoegdheden zijn aan zijn goedgevoelen overgelaten; de te bevelen maatregelen staan geheel te zijner beoordeling.

Niets belet hem te handelen zoals de vrederechter dat kan doen krachtens artikel 214b B. W., d.w.z. aan de vrouw de rechterlijke machtiging te geven om ten belope van het haar toegekend onderhoudsgeld en van de haar toegestane « provisie ad litem » de inkomsten, de vorderingen en de opbrengst van de arbeid van de man met diens uitsluiting in ontvangst te nemen.

Alleen wanneer de Voorzitter bevelen geeft krachtens artikel 214j B. W., d.w.z. wanneer geen geding tot echtscheiding hangende is, blijft de vrederechter tot het verlenen van de in de vorige alinea bedoelde machtiging bevoegd. Als de Voorzitter in kortgeding echter, hangende een geding tot echtscheiding, krachtens artikel 268 B. W. beslist, is de vrederechter niet meer bevoegd een maatregel krachtens artikel 214b B. W. te bevelen en is alleen de Voorzitter in kortgeding daartoe bevoegd. Niets belet hem te bevelen dat de vrouw de haar toegekende bedragen zal kunnen innen na betekening van het bevelschrift; overlegging van de expeditie van het bevelschrift is daartoe niet voldoende.

Bauthier t/ Lalière.

Overwegende dat eiseres bij verzoekschrift van 3 December 1953 een verzoek tot echtscheiding heeft ingediend en thans voorlopige maatregelen vordert betreffende haar afzonderlijk verblijf, de bewaking over de kinderen, uit het huwelijk geboren, en het onderhoudsgeld en de « provisie ad litem »;

Overwegende dat verweerder de gevorderde maatregelen, betreffende het afzonderlijk verblijf van eiseres en de bewaking der kinderen, niet betwist en deze rechtmatig voorkomen;

Over het onderhoudsgeld en de provisie ad litem :

Overwegende dat eiseres een onderhoudsgeld vraagt van 1.000 frank voor haar en voor ieder der kinderen — Alain, zeven jaar oud en Catherine, drie jaar oud — zijnde samen 3.000 frank per maand;

Overwegende dat uit de door eiseres medegedeelde stukken blijkt dat verweerder door het Belgisch leger in verlof gesteld werd, niet zonder soldij — zoals hij

beweert — maar met soldij; dat deze soldij netto 4.769 frank per maand belooft, waarvan 1.020 frank als gezinsvergoeding en vergoeding voor de moeder aan de haard rechtstreeks aan eiseres worden betaald;

Overwegende dat mogelijk eiseres een zeker loon ontvangt voor tijdwerk, doch dit loon vermoedelijk de inkomsten niet overtreft, welke verweerder uit eigen handel of andere werkzaamheden trekt;

Overwegende dat dan ook rechtmatig voorkomt aan eiseres voor haar en de twee kinderen ten haren laste en boven de vergoedingen, die zij rechtstreeks ontvangt, een onderhoudsgeld van 1.200 frank per maand toe te kennen;

Overwegende dat eiseres verder een provisie ad litem van 2.000 frank vraagt; dat dit bedrag niet overdreven is;

Overwegende dat eiseres vordert gemachtigd te worden voormeld onderhoudsgeld en provisie ad litem rechtstreeks met uitsluiting van haar echtgenoot in ontvangst te nemen bij diens werkgever of bij om het even welke personen, waarvan hij schuldeiser is en dit op eenvoudige overlegging van een afschrift van de expeditie van het te wijzen bevelschrift;

Overwegende dienaangaande, dat de gewijzigde bepaling van artikel 268 B. W. aan de Voorzitter in kortgeding bevoegdheid geeft om in elke stand van het geding tot echtscheiding alle voorlopige maatregelen te bevelen in verband met de persoon en de goederen van de echtelieden en hun kinderen;

Overwegende dat door deze wijziging de wetgever het oud artikel 268 B. W. in overeenstemming heeft willen brengen met artikel 214j B. W.; dat aldus aan de Voorzitter in kortgeding ten aanzien van de voorlopige maatregelen gedurende de echtscheidingsprocedure dezelfde bevoegdheid wordt toegekend als die, welke hem toekomt ingevolge artikel 214j, indien geen geding tot echtscheiding is ingeleid (Van Lennep, Het Kortgeding, blz. 315 en volg.);

Overwegende dat de machten, aan de Voorzitter toegekend, ingevolge artikel 214j B. W. discretionair zijn; dat de Voorzitter souverain de maatregelen beoordeelt welke hij meent te moeten bevelen; dat hij door niets verbonden of beperkt is en dus alle maatregelen beveelt, die hij nuttig oordeelt (De Page, Dr. Civ. B., Compl. au T. I, n° 708bis);

Overwegende dat hem dan ook niets belet (zoals de vrederechter bij toepassing van artikel 214b B. W.), indien hij het nuttig oordeelt aan de vrouw de rechterlijke machtiging te geven om ten belope van het haar toegekend onderhoudsgeld en de provisie ad litem, de inkomsten, de schuldvorderingen en de opbrengsten van de arbeid van de man met diens uitsluiting in ontvangst te nemen;

Overwegende weliswaar dat de heer Hayoit de Termicourt, Procureur-Generaal bij het Hof van Cassatie, in zijn studie « La femme devant la loi civile » (P. P. 1939, blz. 25) de mening uit, dat voormelde maatregel niet tot de bevoegdheid van de Voorzitter behoort, omdat de wetgever de machtiging om de inkomsten van de man in ontvangst te nemen aan de vrederechter heeft voorbehouden;

Dat deze opwerping echter slechts geldt, wanneer de Voorzitter uitspraak doet krachtens artikel 214j B. W., bijgevolg wanneer geen geding tot echtscheiding hangende is en dan ook de vrederechter krachtens artikel 214b van het B. W. bevoegd blijft;

Dat, wanneer de Voorzitter uitspraak doet in kortgeding krachtens artikel 268 van het B. W., hangende een geding tot echtscheiding, de vrederechter niet meer bevoegd is om een maatregel krachtens artikel 214b van het B. W. te bevelen en de Voorzitter in kortgeding dan daartoe bevoegd is;

Dat hem bijgevolg ook niets belet te bevelen dat eiseres de haar toegekende sommen zal innen op betekening van het verleende bevelschrift; een eenvoudige overlegging van een afschrift van de expeditie van het geveld bevelschrift, zoals door eiseres voorgesteld, biedt niet voldoende waarborg;

Overwegende dat, waar eiseres vraagt de haar toegekende sommen bij alle werkgevers van verweerder of om het even welke personen, waarvan hij schuldeiser is, te mogen innen, dergelijke algemene inning « in casu » niet kan toegelaten worden, daar het bedrag van de aan eiseres bij dit bevel toegekende sommen bepaald wordt met inachtneming van de soldij, die verweerder van het Belgisch leger ontvangt, en dan ook slechts de inning bij het Belgisch leger kan worden toegestaan;

Om deze redenen :

Alle andere besluiten als ongegrond verwerpende, wijzende op tegenspraak, voorlopig voor de duur van het tussen partijen hangende geding tot echtscheiding,

Veroordelen verweerder aan eiseres te betalen als onderhoudsgeld, behalve de sociale vergoedingen, die zij rechtstreeks ontvangt de som van 1.200 frank per maand, vooruit en te haren huize, vanaf 3 December 1953, en als provisie ad litem de som van 2.000 frank.

Machtigen eiseres deze sommen rechtstreeks met uitsluiting van verweerder in ontvangst te nemen bij het Belgisch leger op regelmatige betekening van dit bevelschrift;

Veroordelen verweerder tot de gerechtelijke interesten.

Houden de uitspraak omtrent de kosten aan.

Verklaren dit bevelschrift uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande alle voorziening en zonder borgstelling.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT

1e Kamer. — 13 Januari 1954.

Voorzitter : M. Vleurick.

Rechters : M.M. Tavernier en De Landsheer.

Referendaris : M. F. Sabbe.

Advocaten : Mrs Vincke en Lercangé.

Verjaring in zaken van rivierbevrachting. — Artikel 59 wet van 5 Mei 1936. — Stuiting door dagvaarding. — Ambtshalve schrapping door de Rechtbank van de zaak van de algemene rol. — De verjaring blijft door de dagvaarding gestuit.

De in artikel 59 van de wet van 5 Mei 1936 op de rivierbevrachting bepaalde korte verjaring steunt op dezelfde gronden als de verjaring van de vorderingen uit de vervoerovereenkomst (wet van 25 Augustus 1891, artikel 9), d.w.z. niet op een vermoeden van betaling, doch op de wil van de wetgever om de duur van de vordering te beperken, omdat het na lange tijd moeilijk wordt de oorzaak van een verlies of schade te bepalen of om het bewijs van de al of niet uitvoering van de overeenkomst nog te leveren. De aan artikel 2274 B. W. ten grondslag liggende redenen zijn hier dus niet aanwezig. Na stuiting der verjaring door dagvaarding begint derhalve een nieuwe korte verjaringstermijn te lopen. Dagvaarding stuit de verjaring niet in de in artikel 2237 B. W. genoemde gevallen, waaronder

niet begrepen is de schrapping van de algemene rol.

De aanleg ontstaat door de betekening van de inleidende dagvaarding aan de verweerder; de inschrijving op de algemene rol heeft enkel ten doel de zaak voor de Rechtbank aanhangig te maken en haar toe te laten daarvan kennis te nemen. De schrapping van de algemene rol doet niet noodzakelijk de instantie te niet, maar heeft over het algemeen slechts ten gevolge, dat de zaak niet behandeld wordt, zolang zij niet op de algemene rol gebracht is.

In sommige gevallen kan uit de schrapping van de algemene rol een stilzwijgende afstand van instantie worden afgeleid, zo b.v. de schrapping door partijen wordt verzocht, niet echter wanneer zij ambtshalve door de Rechtbank is geschied ter ontlasting van de rol en de mogelijkheid bestaat dat een van partijen er onkundig is van gebleven. In zodanig geval blijft de verjaring door de dagvaarding gestuit en is de vordering mitsdien niet verjaard.

Sommelette t/ Baert.

Overwegende dat verweerder besluit tot de niet-ontvankelijkheid van de eis, omdat volgens artikel 59 van de wet dd. 5 Mei 1936 de gedingen, welke hun oorsprong vinden in een bevrachtingsovereenkomst als de onderhavige, verjaren na één jaar;

Overwegende dat eiser inroept dat hij op 5 December 1949 bij exploit van deurwaarder Loore, te Gent, verweerder dagvaardde om voor deze Rechtbank te verschijnen op 10 December 1949; dat deze zaak op de algemene rol werd geplaatst en ervan geschrapt op 12 Juli 1952; dat de huidige dagvaarding van 14 October 1953 een herdaging is met als doel de zaak van het exploit dd. 5 December 1949 terug op de rol te brengen; dat de dagvaarding van 5 December 1949 volgens artikel 2244 van het B. W. de verjaring stuit en een nieuwe dertigjarige verjaring doet lopen, zodat de bij exploit dd. 14 October 1953 ingeleide eis ontvankelijk is;

Overwegende dat verweerder daartegen inbrengt dat, zo de dagvaarding dd. 5 December 1949 de verjaring heeft gestuit, een nieuwe verjaring is beginnen te lopen sedert de datum van de schrapping dezer zaak van de algemene rol en deze nieuwe verjaring dezelfde duur heeft van één jaar, zodat het geding verjaard is op 12 Juli 1953 en de dagvaarding dd. 14 October 1953 niet ontvankelijk is;

Overwegende dat eerst dient te worden nagegaan welk het lot is van de verjaringstermijn voor internationaal vervoer, bepaald bij artikel 59 van de wet op de rivierbevrachting van 5 Mei 1936 na de dagvaarding van 5 December 1949;

Overwegende dat het Burgerlijk Wetboek in zijn artikelen 2271 tot en met 2273 spreekt over enige bijzondere korte verjaringen van 6 maanden, 1 en 2 jaar, waarvan artikel 2274 zegt dat ze *ophouden te lopen*, wanneer er een niet vervallen dagvaarding is geweest;

Overwegende dat er geen twijfel bestaat dat deze korte verjaringen na een dagvaarding ophouden te lopen, dus niet meer lopen, en dat, zo de rechtsvordering verjaarbaar blijft, vermits artikel 2262 B. W. alle rechtsvorderingen aan verjaring onderwerpt, geen andere verjaringstermijn kan toegepast worden dan die van het gewoon recht (artikel 2262) (Rechtsleer: Garçonnet en B. Bru: *Traité de procédure civile*, T. II, n° 199; rechtspraak: Cass. 12 Maart 1908, Pas. 122; Cass. Fr. 5 Mei 1914, D. P. 1197, I, 105; Rép. Prat. Prescription en matière civile, n° 771);

Overwegende dat echter de korte verjaringstermijn ter zake niet voorzien is door de artikelen 2271 en

2273 B. W., maar wel door artikel 59 van de wet op de rivierbevrachting en men zich moet afvragen of artikel 2274 B. W. of het daaraan ten grondslag liggende beginsel toepasselijk is op de verjaringstermijn ten deze veeleer dan artikel 2244 van het gemeen recht, bepalend dat de verjaring gestuit wordt door een dagvaarding;

Overwegende dat artikel 2274 B. W. een beperkend karakter heeft, daar het een afwijking is van het gemeen recht en dus alleen van toepassing kan zijn op de verjaringen, voorzien door de artikelen 2271 en 2273 B. W.; dat bijgevolg andere korte verjaringen, bepaald bij speciale wetten, in principe onder toepassing vallen van de regelen van het gemeen recht, d.w.z. van artikel 2244 B. W., dat bepaalt dat de verjaring door een dagvaarding gestuit wordt;

Overwegende dat het principe, vervat in artikel 2274 B. W., duidelijk wordt aangegeven door een arrest van het Hof van Verbreking dd. 12 Maart 1908, luidende o.m.: «... deze beschikking werd ontleend aan de artikelen 125 en 127 van de Coutume de Paris en aan artikel 9 van de Ordonnantie van 1673. Volgens de getuigenis van Bigot de Préameneu, die deze oorsprong vaststelt, steunen korte verjaringen heden, zoals onder het oude recht, op vermoedens van betaling, die spruiten uit de behoefte, die de schuldeisers hebben om vlug betaald te worden en uit de gewoonte die men heeft, zijn schulden te betalen zonder vertraging en zonder kwijtschrift te vragen en ten slotte uit de herhaalde voorbeelden van schuldenaars en vooral van hun erfgenamen, die verplicht werden in dergelijke gevallen tweemaal te betalen »;

Overwegende dat het op deze gronden begrijpelijk is dat, zo een geschreven schuldbekentenis of een dagvaarding tot stand komt vóór de verjaringstermijnen bereikt worden, deze gronden niet meer voorhanden zijn, daar het vermoeden van betaling tijdig werd opgeruimd of twijfelachtig gemaakt en het dus past dat de korte verjaring ophoudt te lopen en vervangen wordt door de dertigjarige (Planiol et Ripert, T. VII, n° 1370 en nota Baudry Lacantinerie, T. XXVIII, n° 756; Laurent, T. XXXVII, n° 536; Troplong, T. II, n° 992);

Overwegende dat echter de verjaring van artikel 59 der wet op de rivierbevrachting steunt op dezelfde gronden als de verjaring van de vorderingen uit het vervoercontract (wet 25 Augustus 1891), nl. niet op een vermoeden van betaling, maar op de wens van de wetgever de duur van de vordering te beperken, omdat het na een langere tijd moeilijk wordt de oorzaak van een verlies of schade te bepalen ofwel omdat de bewijzen van de al of niet uitvoering van het contract niet meer kunnen geleverd worden na langere tijd (Fredericq, *Traité*, T. III, blz. 662 en de aangewezen rechtspraak); dat dus de gronden van artikel 2274 B. W. ter zake niet kunnen toegepast worden;

Overwegende dat dus door de dagvaarding van 5 December 1949 de verjaringstermijn van één jaar gestuit werd en opnieuw begon te lopen voor eenzelfde termijn van één jaar, na de opheffing van de oorzaak der stuiting;

Overwegende dat ten tweede dient te worden nagegaan hoelang de door de dagvaarding van 5 December 1949 ontstane stuiting duurt;

Overwegende dat deze stuiting in principe aangezien wordt als niet meer bestaande wanneer de dagvaarding nietig is wegens vormgebrek, wanneer de eiser afziet van de eis of wanneer de eis verworpen wordt (artikel 2247 B. W.);

Overwegende dat blijkt dat ter zake de schrapping van de algemene rol niet gedaan werd op verzoek van

eiser, maar wel ambtshalve als maatregel van ontlasting van de rol;

Overwegende dat de instantie ontstaat door de betekening van het inleidend exploit aan de verweerder en de inschrijving op de algemene rol enkel ten doel heeft de zaak vóór de Rechtbank aanhangig te maken en haar toe te laten daarvan kennis te nemen; dat de schrapping van de algemene rol in se de instantie niet te niet doet, maar enkel ten gevolge heeft dat de behandeling der zaak geweigerd wordt totdat de zaak terug op de algemene rol gebracht is;

Overwegende echter dat in sommige gevallen uit de schrapping van de algemene rol een stilzwijgende afstand van geding kan afgeleid worden, wanneer b.v. de schrapping verzocht wordt door de partijen (Gent, 4 Juli 1925, J. C. Fl., 308);

Overwegende dat ten deze de schrapping van de algemene rol ambtshalve geschied is door de Rechtbank ter gelegenheid van de algemene oproeping en weliswaar de aldus ter algemene rol gebrachte zaken aangeplakt werden ter zittingszaal en ter griffie, maar er mogelijkheid bestaat dat verweerder er onkundig van was en aldus daaruit niet mag besloten worden dat hij afstand heeft gedaan van de instantie (Rép. Prat. désistement, n° 70); dat daarenboven niet tot stilzwijgende afstand van geding zou mogen worden besloten, wanneer deze afstand door de verjaring de afstand van het recht ten gevolge zou hebben, daar de afstand van een recht niet mag vermoed worden;

Overwegende dat dus de stuiting van de verjaring, veroorzaakt door de dagvaarding van 5 December 1949, steeds voortduurt en deze vordering niet verjaard is;

Overwegende dat de dagvaarding van 14 October 1953, zonder uitdrukkelijk te besluiten tot de hervatting van het geding, ingeleid op 5 December 1949, in feite tot dezelfde veroordelingen besluit en dus mag aangenomen worden, dat het geding van 5 December hervat werd;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle meerdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, zegt dat het geding, ingeleid op 5 December 1949, hervat op 14 October 1953, niet verjaard is.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE KORTRIJK

30 Mei 1953.

Voorzitter : M. Van Lerberghe.

Referendaris : M. Vandekerckhove.

Advocaten : Mrs. Van Duerm en Bauwens.

Betaling. — De schuldeiser, die zonder gegronde redenen weigert de door zijn schuldenaar aangeboden betaling van hoofdsom en rente te aanvaarden, heeft geen recht op rente na de dag van dit aanbod. — De kosten van het geding moeten voor rekening van de schuldeiser blijven.

De schuldeiser, die zonder gegronde redenen de door de schuldenaar aangeboden betaling van hoofdsom en rente heeft geweigerd te aanvaarden, heeft geen recht op rente na de dag van het aanbod; de schuldenaar, die in dat geval door de schuldeiser is gedagvaard, kan niet in de kosten van het geding worden veroordeeld.

In het algemeen is de schuldenaar niet verplicht tot het doen van aanbod van gereede betaling en consignatie.

Bruyneel t/ Bekacert.

Gezien de dagvaarding van 9 December 1952, waar bij eiser van verweerder de betaling vordert van het aan deze geleende bedrag van 50.000 frank en 4.617 frank wegens rente à 5 %, vanaf 3 Februari 1951 tot de dag der dagvaarding verschuldigd, of ten minste de gerechtelijke rente vanaf de dagvaarding en in elk geval betaling der kosten van het geding;

Gehoord beide partijen in hun middelen en besluiten, uiteengezet in het Nederlands;

Overwegende dat eiser op 12 December 1952 van verweerder ontving :

1) de hoofdsom van 50.000 frank;

2) de rente à 5 % vanaf 3 Februari 1951 tot 13 September 1952, zijnde 4.027,70 frank;

dat het enige overblijvende geschilpunt dienvolgens betreft het rentebedrag tussen 13 September 1952 en 12 December 1952, alsmede de kosten;

Overwegende dat verweerder terecht weigert en de meerdere rente en de gedingskosten te betalen;

dat contracten te goeder trouw moeten uitgevoerd worden (artikel 1134 B. W.);

dat generieke schulden in ons recht haal- en geen brengschulden zijn (artikel 1247, 2e lid, B. W.), zodat eiser na het verstrijken van de leningstermijn zich ten huize van verweerder moest begeven, zelf of door gevolmachtigde, om de gelden te innen;

dat eiser zelfs, zonder op dit punt door eiser te worden tegengesproken, op 13 September 1952 ten huize van eiser de hoofdsom en de tot dan verschuldigde rente in contanten heeft aangeboden, welk aanbod eiser zonder opgave van redenen of gronden heeft geweigerd te aanvaarden;

dat eiser nu beweert dat de rente niet de aangeboden 4.027,70 frank bedroeg, maar wel 4.090,— frank, onjuiste bewering, vermits 50.000 frank × 580 dagen × 5 gedeeld door 3.600 geeft : 4.027,70 frank;

Overwegende dat in handelszaken een hopeloze verwarring zou ontstaan, indien de rechtspraak de ongemotiveerde houding van schuldeisers, die zonder reden betaling van hun inschuld weigeren om de schuldenaar tot de verouderde tijdrovende en kostelijke procedure van aanbod van gereede betaling met consignatie te dwingen, zou bekrachtigen;

dat dit inderdaad een bevoordeling ware van de kwade trouw en van de rechtsonzekerheid;

dat dergelijke schuldeiser geen belang tot het instellen van een vordering kan doen gelden, tenzij het plagen van zijn schuldenaar en het nutteloos verwekken van kosten, zonder baat voor hemzelf;

Overwegende dat aanbod van gereede betaling en consignatie uitzonderingen moeten blijven;

dat het kan gebeuren dat zij het gevolg zijn van een verantwoorde houding van de weigerende schuldeiser en dat zij in de regel slechts dan moet geschieden;

Overwegende dat eiser tot staving van zijn vordering artikel 1257 B. W. en rechtsleer en rechtspraak kan inroepen (zie De Page, T. III, n° 495 B.);

dat echter andere rechtsleer bestaat (Laurent, T. 18, n° 195), die de zonder reden weigerende schuldeiser als in gebreke gesteld aanziet, zodanig dat de kosten van procedure te zijnen laste worden gelegd (arg. uit artikel 1260 B. W. en Aubry et Rau, 4e éd., T. IV, p. 195);

Overwegende dat de juridisch meest elegante oplossing bestaat in het instellen van een wedereis door

verweerder, strekkende tot schadevergoeding, wegens roekeloos en tergend geding (cfr. Cass. Fr., 13 Juli 1881, S. 1883, I, 272, en 14 Augustus 1882, S. 1883, I, 145 met noot); dat verweerder ten deze nalaat dit te doen, hetgeen echter geen beletsel moet vormen om aan eiser de door hem gevorderde saldorente en gedingskosten te ontzeggen;

Overwegende dat de vordering, strekkende tot betaling van de rest der rente en de kosten, dienvolgens ongegrond is;

Om deze redenen:

De Rechtbank, alle andere besluiten verwerpend; Wijst de rest der vordering af; alle kosten ten laste van eiser;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niet-tegenstaande elke voorziening en zonder borgstelling.

POLITIERECHTER TE MECHELEN

7 November 1953.

Rechter : M. De Ridder.
Advocaat : Mr Adriaenssens.

Verjaring in strafzaken. — Voortdurend of ogenblikkelijk strafbaar feit? — Plaatsen van bijenkorven op kortere afstand dan bij de wet toegelaten (artikel 88, 7° van het Landelijk Wetboek). — Ogenblikkelijk delict.

Het bij artikel 88, 7°, van het Landelijk Wetboek strafbaar gestelde feit (het geplaatst hebben van bijenkorven op een kortere afstand dan de bij de wet bepaalde) levert niet een voortdurend, doch een ogenblikkelijk delict op. Zulks blijkt uit de woorden «geplaatst hebben» (ceux qui auront établi) in voormelde wetsbepaling.

De verjaringstermijn begint mitsdien onmiddellijk na het «plaatsen» te lopen en niet eerst op de dag, dat een verboden toestand heeft opgehouden te bestaan.

O. M. t/ Van Loock.

Aangezien verdachte vervolgd op grond dat hij te Mechelen op 24 Juni 1953 bijenkorven heeft geplaatst op een afstand van minder dan 20 meter van een woning of van de openbare weg;

Aangezien vaststaat dat verdachte bijenkorven bezit op vier meter afstand van de beide aanpalende woningen (proces-verbaal dd. 24 Juni 1953);

Aangezien verdachte echter de verjaring inroept, omdat hij de bijenkorven acht jaar geleden op die plaats heeft gezet;

dat geen enkel element toelaat om te veronderstellen dat verdachte op dit laatste feitelijk punt onwaarheid zou spreken, vermits blijkt uit het proces-verbaal dd. 24 Juni 1953, dat hij reeds «vroeger» door de politie «verwittigd» werd;

Aangezien sommigen beweren dat de overtreding, waaraan verdachte zich heeft schuldig gemaakt, een voortdurend misdrijf is en bijgevolg de verjaring eerst een aanvang neemt de dag, waarop de verboden toestand heeft opgehouden te bestaan (Les Nouvelles, Code rural, n° 246; Vredeger, Fontaine-l'Évêque, 10 September 1912, Revue de droit pénal, 1913, 396; Rép. pr. dr. b., V°, droit rural, n° 415);

Aangezien echter de overtreding, waarvoor verdachte terecht staat, een aflopend misdrijf uitmaakt (Vredeger, Stavelot, 22 Juli 1921, J. J. P. 1923, blz. 56; Studie van A. C. in Revue de droit pénal, 1913, blz.

398-399 onder vonnis van Vredeger, Fontaine-l'Évêque; Vredeger, Eghezée, 18 November 1940, J. J. P. 1941, 345; Rigaux et Trousse, Codes de police, T. II, blz. 110);

dat inderdaad artikel 88, 7°, van het Landelijk Wetboek slechts strafbaar stelt hen, die bijenkorven hebben «geplaatst» op minder dan de wettelijke afstand;

dat de overtreding dus bestaat in het «plaatsen» en niet in het «behouden» der bijenkorven op minder dan de wettelijke afstand (zie Studie van A. C. in Revue de droit pénal, 1913, blz. 389-399; Vredeger, Eghezée, 18 November 1940, J. J. P. 1941, 345);

Aangezien sedert het plaatsen der bijenkorven ongeveer acht jaren zijn verlopen;

dat er dus verjaring bestaat, vermits het strafbaar feit verjaart na zes maanden;

Om deze redenen:

Verklaren de feiten verjaard; ontslaan verdachte van alle vervolging; laten de kosten ten laste van de Staat.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

2e Kantoor. — 25 Juli 1953.

Rechter : M. Jans.
Advocaten : Mrs A. Meeus en G. Impens.

Handelshuur. — Uitlegging van art. 14, lid 1 van de wet van 30 April 1951. — Nietigheid van de betekening van 's huurders verzoek om huurhernieuwing wegens het weglaten van de in het tweede gedeelte van voormelde wetsbepaling voorgeschreven vermelding. — Laten van de huurder in het gehuurde na afloop van de huur.

Wat betreft de in artikel 14, lid 1, wet van 30 April 1951, wegens de nietinachtname van de in de wet voorgeschreven vormen bij de betekening van het verzoek om huurhernieuwing door de huurder bepaalde nietigheid, is er strijd tussen de Nederlandse tekst en de Franse.

De strekking van de wet brengt mede, dat de tekst streng moet worden uitgelegd in die zin, dat nietinachtname van om het even welke door de wet voorgeschreven vorm nietigheid ten gevolge heeft.

Indien, zoals in het onderhavige geval, de huurder verzuimd heeft in de betekening van zijn verzoek om huurhernieuwing te vermelden, dat bij gebreke van betekening door de verhuurder op dezelfde wijze en binnen drie maanden van zijn gemotiveerde weigering van huurhernieuwing, van het bedingen van andersluidende voorwaarden of het aanbod van een derde, de verhuurder zal geacht worden toe te stemmen in de hernieuwing van de huurovereenkomst onder de voorgestelde voorwaarden, is des huurders verzoek om huurhernieuwing nietig.

Indien de verhuurder de huurder na het einde van de huur in bezit van het gehuurde heeft gelaten, moet de verhuurder niet geacht worden in de voorstellen van de huurder te hebben toegestemd, maar is overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel 14 een nieuwe huurovereenkomst van onbepaalde duur tot stand gekomen, waaraan de verhuurder een einde kan maken door tenminste achtien maanden vooruit op te zeggen, onverminderd het recht van de huurder om de hernieuwing te verzoeken.

N.V. Burgershuizen t/ Vanaghtmael.

Overwegende dat krachtens overeenkomst de dato 24 Juni 1950 verweerder van aanlegster in huur nam voor een tijdperk van één jaar, aanvang nemende op 15 Juli 1950, en tegen een maandelijks huurprijs van 1.400 frank het benedenhuis en enkele ruimten op de verdiepingen en in de kelders, deel uitmakende van het huis, gelegen te Antwerpen, Dageraadplaats n° 9;

Overwegende dat het benedenhuis verhuurd werd om gebruikt te worden voor handelsdoeleinden;

Overwegende dat bij aangetekende brief de dato 18 Augustus 1951 verweerder van aanlegster de hernieuwing van de huurovereenkomst verzocht op grond van de wet van 30 April 1951 op de handelshuurovereenkomsten, met behoud van de lopende voorwaarden en huurprijs;

Overwegende dat voormelde brief onder andere de volgende zinsnede behelsde: « Indien U niet langs dezelfde weg en binnen de drie maanden een weigering van hernieuwing laat geworden, zie ik daarin toestemming in de gevraagde hernieuwing van de voorwaarden hierboven vermeld... »;

Overwegende dat aanlegster op die brief niet reageerde en verweerder de verhuurde ruimten bleef gebruiken tegen de voorwaarden van de overeenkomst;

Overwegende dat eerst op 13 Januari 1953 aanlegster aan verweerder opzeg deed tegen 14 Juli 1953, in voorkomend geval tegen 14 Januari 1954; dat zij echter aanbod de huurovereenkomst te verlengen, indien verweerder zich verbond vanaf 15 Juli 1953 een huurprijs te betalen van 2.000 frank per maand + waterleiding;

Overwegende dat in het inleidend exploit aanlegster een nieuwe opzegging betekende tegen 30 September 1954;

Overwegende dat verweerder opwerpt dat, aangezien aanlegster verzuimd heeft tijdig zijn brief van 18 Augustus 1951 te beantwoorden, zijn huur hernieuwd is voor een tijdperk van 9 jaar, aanvang nemende op 20 November 1952;

Overwegende dat aanlegster aanvoert dat het verzoek van verweerder om huurhernieuwing gedaan in zijn voormelde brief, nietig is, daar zij de door de wet voorgeschreven vermeldingen niet inhoudt; dat er onder andere niet in gezegd wordt dat de verhuurder binnen de drie maanden ofwel een gemotiveerde weigering, ofwel andersluidende voorwaarden ofwel het aanbod van een derde moet betekenen;

Overwegende dat verweerder opwerpt dat de in artikel 14 van de wet bepaalde nietigverklaring enkel slaat op de eerste verplichting opgelegd aan de huurder, namelijk het opgeven van de door hem voorgestelde voorwaarden (Burgerl. Rechtb. Antwerpen, 30 October 1952, R.W. 1953, kol. 888; Burgerl. Rechtb. Antwerpen, 14 Juli 1952, R.W. 1952, kol. 159);

Overwegende dat de Franse en de Nederlandse teksten van voormeld artikel een belangrijke tegenstrijdigheid vertonen;

Overwegende dat inderdaad in de Franse tekst de woorden « à peine de nullité », de woorden « doit indiquer », les conditions) volgen, en dat zij niet herhaald worden na de woorden « et contenir »; dat zij integendeel in de Nederlandse tekst de ganse zinsnede, die de vereiste vormen van de brief bepaalt, voorafgaan: « De betekening moet op straf van nietigheid de voorwaarden opgeven... en de vermelding bevatten »; dat hieruit voortvloeit dat in de Franse tekst de woorden « à peine de nullité » letterlijk alleen betrekking hebben op het eerste vereiste, terwijl de woorden « op straf van nietigheid » in de Nederlandse tekst slaan op al hetgeen volgt;

Overwegende dat beide teksten dezelfde wettelijke kracht hebben;

Overwegende dat men logischerwijze hieruit zou moeten afleiden dat uitsluitend de Nederlandse tekst in het Vlaams gedeelte van het land zou moeten toegepast worden;

Overwegende dat men anderzijds kan volhouden dat de twee teksten elkander kunnen verklaren en dat ingeval van twijfel de verklaring, dewelke de voordeligste is voor degene aan wie een verplichting wordt opgelegd, dient verkozen te worden;

Overwegende dat er echter geen reden bestaat om te veronderstellen dat de wetgever de nietigheid wegens het verzuim van het een vereiste en niet wegens dit van het andere zou bepaald hebben;

Overwegende dat de tegenstrijdigheid in de teksten blijkbaar aan zijn aandacht ontsnapt is, hetgeen bewijst dat hij geen belang gehecht heeft aan de zinsbouw en laat vermoeden dat hij geen onderscheid tussen beide gevallen heeft willen maken;

Overwegende dat men anderzijds wel verstaat dat hij uiterst streng is ten aanzien van de waarborgen, die hij wil geven aan de verhuurder vooraleer hem de zo zware last op te leggen van een verplichte verhuring voor 9, 18, zo niet 27 jaar;

Overwegende dat in die omstandigheden de verklaring, die aan de tekst de strengste zin geeft en elk verzuim van om het even welke door haar vereiste vorm met nietigheid bestraft, dient aangenomen te worden;

Overwegende dat uit deze beschouwingen volgt dat de brief van verweerder de dato 18 Augustus 1951 als nietig dient beschouwd te worden en dat zijn huurovereenkomst met aanlegster een einde genomen heeft op 20 November 1952;

Overwegende dat echter aanlegster verweerder na deze datum in het bezit gelaten heeft van het verhuurde;

Overwegende dat hieruit niet volgt, zoals verweerder het voorhoudt, dat aanlegster dient beschouwd te worden als hebbende ingestemd met de voorstellen van verweerder; doch wel dat overeenkomstig het tweede lid van artikel 14 een nieuwe huurovereenkomst van onbepaalde duur tot stand is gekomen, waaraan de verhuurder een einde zal kunnen maken door een opzegging ten minste achttien maanden vooraf, onverminderd het recht van de huurder om de hernieuwing te verzoeken;

Overwegende dat de opzegging, door aanlegster gedaan in de inleidende dagvaarding tegen 30 September 1954, bijgevolg geldig is, behoudens voormeld recht van verweerder;

Wat betreft de verhoging van de huurprijs:

Overwegende dat krachtens artikel 35, lid 2, van de wet aanlegster het recht heeft de huurprijs te verhogen;

Overwegende dat verweerder ten onrechte opwerpt dat partijen zich niet zouden bevinden in de voorwaarden van de artikelen 33 en 34; dat verweerder inderdaad het gehuurde in genot heeft ingevolge een huurovereenkomst van onbepaalde duur, geval voorzien bij artikel 33, al. 3;

Overwegende dat noch de huurwaarde op 1 Augustus 1939 van de in het genot van verweerder zijnde ruimten, noch de huidige bekend zijn; dat zij slechts door een deskundig onderzoek zullen kunnen vastgesteld worden;

.....

VREDEGERECHT TE BRUGGE

2e Kanton. — 29 December 1952.

Rechter : M. Van Rollegem.

Advocaten : Mrs Schramme, Bienaimé (Brussel)
en Nobels (Mechelen).

Handelshuur. — Niet-overneming door de huurder van het door een derde krachtens artikel 22 slot van de wet van 30 April 1951 gedane bod. — Rechtsgevolgen. — Uitwinningsvergoeding. — Betekenis van het woord « huur » in artikel 25, 4° van voormelde wet. — Rechterlijke bevoegdheid tot uitvoerbaarverklaring bij voorraad.

In geval een derde krachtens artikel 22 slot van de wet van 30 April 1951 een bod heeft gedaan, dat door de oude huurder niet is overgenomen, moet deze laatste geacht worden afstand te hebben gedaan van de huurhernieuwing en het goed te houden zonder recht noch titel, zodat hij rechtens geen verlenging of respijtermijn kan verkrijgen. Hij is vergoeding voor het ongerechtvaardigde genot verschuldigd aan de nieuwe huurder (de derde-bieder).

De bij artikel 25, 4° van de wet van 30 April 1951 bepaalde uitwinningsvergoeding is « forfaitair » en kan dus noch verhoogd, noch verlaagd worden. Het begrip « huur » in de zin van die bepaling omvat echter niet alleen de eigenlijke huurprijs, doch ook alle bijkomende verplichtingen als bv. belastingen, kosten van onderhoud, kosten van verbouwing, enz.

Artikel 31, lid 2, van de wet van 30 April 1951 mag niet aldus worden uitgelegd, dat de Rechter zijn vonnis, waarbij huurhernieuwing wordt geweigerd of een uitwinningsvergoeding wordt bepaald, nooit bij voorraad uitvoerbaar zou mogen verklaren; ook wat die vonnissen betreft mag de Rechter gebruik maken van de hem bij de artikelen 135 en 17 Rv. toegekende bevoegdheid.

Wed. Schepens t/ N.V. Compagnie Singer en
N.V. Scholl Mfg. C°.

Overwegende dat bij vonnis van dit Vrederecht dd. 28 Juli l.l., betekend op 29 Augustus 1952, tussen dezelfde eiseres, dezelfde eerste gedaagde en de P.V. B.A. « Desmedt Sœurs et C° » voor recht werd gezegd, dat het aanbod van de P.V.B.A. Desmedt Sœurs et C° onregelmatig was en derhalve niet in aanmerking kon worden genomen; dat aan eerste gedaagde in principe huurvernieuwing werd verleend voor een termijn van negen jaar, ingaande op 20 November 1952, tegen een huurprijs van 75.000 frank per jaar en op voorwaarden van uitvoering van werken, waarvan de plannen en bestekken binnen de twee maand moesten medegedeeld worden;

Overwegende dat eiseres op 27 September l.l. hoger beroep heeft ingesteld van voornoemd vonnis tegen de N.V. Singer;

Overwegende dat bij aangetekende brief dd. 11 September l.l. de N.V. Scholl aanbod een huurprijs van 90.000 frank met de belastingen en een uitgave van circa 300.000 frank aan verbeteringswerken; dat dit aanbod voorziet dat aan de uittredende huurder een evictievergoeding van 9.000 frank zal worden betaald; dat dit aanbod de aanbieder bindt voor drie maanden;

Overwegende dat de eigenares bij deurwaarders-exploot dd. 27 September l.l. dit derden-aanbod aan de N.V. Singer heeft doen betekenen;

Overwegende dat de thans aanhangige eis als voorwerp heeft : te horen zeggen aan wie van beide gedaagden de huur zal worden toegestaan;

de voorwaarden van de nieuwe of hernieuwde huur te horen bepalen, de ontruiming door de N.V. Singer te horen bevelen;

een winstvergoeding van 500 frank per dag vanaf 20 November 1952 toe te kennen;

Overwegende dat eerste gedaagde, de N.V. Singer, als volgt besluit :

1) ze ziet af van huurvernieuwing, doch vraagt nog een zestal maanden in het pand te mogen blijven;

2) als genotsvergoeding biedt zij aan de som van 250 frank per dag, gelijkstaande met de huur ten bedrage van 90.000 frank, aangeboden door tweede gedaagde, de N.V. Scholl;

3) Bij wedereis vordert zij van de N.V. Scholl de som van 120.000 frank, rekening houdend met de nieuwe jaarlijkse huur van 90.000 frank, de belastingen en de delging van de verbouwingswerken binnen één jaar;

4) het vonnis mag niet uitvoerbaar worden verklaard bij voorraad;

Overwegende dat tweede gedaagde als volgt besluit :

1) ze verbindt zich aan eerste gedaagde een evictievergoeding te betalen van 90.000 frank, zijnde een jaar nieuwe huur;

2) ze verlangt in het genot van bedoeld huis te kunnen treden ten laatste einde Februari aanstaande; in een latere nota somt ze haar verplichtingen ten opzichte van de eigenares op;

I. — *Over de rechtstoestand van de N.V. Singer :*

Overwegende dat de gedingvoerende partijen allen akkoord gaan dat, vermits eerste gedaagde het aanbod van twee gedaagde niet heeft overgenomen, deze laatste als wettelijke huurster moet worden beschouwd;

Overwegende dat de huurovereenkomst tussen mevrouw Schepens en de N.V. Singer normaal eindigen moest op 20 November l.l.; dat bij vonnis van dit Vrederecht dd. 28 Juli l.l. aan de N.V. Singer huurvernieuwing toegestaan werd van af voornoemde datum; dat mevrouw Schepens tegen dit vonnis hoger beroep heeft ingesteld op 27 September l.l.; dat op 27 September l.l. mevrouw Schepens aan de N.V. Singer het in rechte regelmatig en tijdige derden-aanbod van de N.V. Scholl dd. 11 September l.l. liet betekenen en de N.V. Singer afstand deed van de huurvernieuwing, vermits ze dit derden-aanbod niet wenste over te nemen;

Overwegende dat uit dit alles volgt dat de N.V. Singer sedert 20 November l.l. geen huurster meer is, doch het eigendom bezet zonder recht noch titel; dat daaruit voortspuit dat zij in rechte geen verlenging of termijn van respijt kan verkrijgen;

Overwegende dat evenwel de N.V. Scholl akkoord gaat om een termijn van respijt toe te kennen tot einde Februari aanstaande; dat de werken die ze zal uitvoeren circa drie maanden zullen duren, zodat de winkel zou kunnen geopend worden tegen ongeveer 1 Juni aanstaande;

Overwegende dat de praktische oplossing dan ook hierin zal bestaan : sedert 20 November l.l. bezet eerste gedaagde het goed zonder recht noch titel;

sedert dezelfde datum is de N.V. Scholl de huurster van het goed; vanaf dan moet de N.V. Singer aan de N.V. Scholl een woonvergoeding betalen, gelijk aan de nieuwe huurprijs van 90.000 frank, woonvergoeding, die de N.V. Scholl gerechtigd is af te houden van de evictievergoeding, die ze zal betalen aan de N.V. Singer;

2. — *Over het nieuw contract tussen mevr. Schepens en de N.V. Scholl :*

Overwegende dat dit contract onder de volgende bedingen zal worden aangegaan :

duur : negen jaar, ingaande op 20 November 1952;
prijs : 90.000 frank met de belastingen;

de huurster neemt op zich alle onderhoudskosten, kosten van schilderwerken, zo uitwendige als binnenshuis, alle huurherstellingen en andere, met uitzondering van de zware herstellingen, die door de verhuurster moeten gedragen worden;

de huurster zal aan het eigendom werken doen uitvoeren ten bedrage van ongeveer 300.000 frank, zoals zij omschreven zijn in haar aanbod van 1 September 11.; zij doet afstand van alle vergoeding uit dien hoofde bij het eindigen van het contract, zij neemt op zich alle versterkingswerken en herstellingswerken aan het gebouw, die mochten nodig blijken naar aanleiding van de werken waarvan sprake in haar aanbod van 11 September 11.; de plannen zullen onderworpen worden aan de eigenares binnen de twee maanden en de werken zullen voltooid zijn tegen einde Mei aanstaande;

3. — *Over de evictievergoeding :*

Overwegende dat overeenkomstig artikel 25, 4°, van de wet van 30 April 1951 de evictievergoeding in dit geval gelijk is aan een jaar huur; dat uit diezelfde wettekst blijkt dat die vergoeding forfaitair is en noch verhoogd noch verlaagd kan worden; dat dient te worden onderzocht wat door een jaar « huur » moet verstaan worden; dat de huur de prijs is, die de huurder aan de verhuurder betalen moet, en dus omvat niet alleen de eigenlijke huurprijs, doch ook het bijkomende als b.v. de belastingen, de onderhoudswerken, de transformatiewerken en zo meer; dat dan ook terecht de N.V. Singer niet genoeg neemt met de som van 90.000 frank, dat rekening houdend met de andere verplichtingen door de N.V. Scholl aangegaan (belastingen, onderhoudskosten, verbouwingswerken), één jaar huur mag geschat worden op de som van 105.000 duizend frank;

4. — *Over de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van het vonnis :*

Overwegende dat artikel 135, lid 2, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering bepaalt dat de voorlopige tenuitvoerlegging met of zonder borgtocht steeds kan bevolen worden en artikel 17 van hetzelfde Wetboek deze bepaling toepasselijk verklaart op de vonnissen van de Vrederechter;

Overwegende dat artikel 31, alinea 2, van de wet van 30 April 1951 niet in die zin mag uitgelegd worden, dat de Rechter de vonnissen, waarbij huurvernieuwing wordt geweigerd of een evictievergoeding wordt bepaald, nooit bij voorraad uitvoerbaar mag verklaren; dat alle commentatoren van de wet van 30 April 1951 aanvaarden dat ook wat die vonnissen betreft de Rechter gebruik mag maken van het recht hem verleend door de artikelen 135 en 17 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (La Haye en Van Kerckhove, n° 470; Reyntjens en Van Reepinghen, n° 272; Tschoffen en Dubru, n° 122; Paternostre, n° 328);

Overwegende dat overigens dit vonnis de huurvernieuwing aan de N.V. Singer niet weigert, vermits deze ermede akkoord gaat dat de huur wordt toegewezen aan de N.V. Scholl;

Overwegende dat dit vonnis wel is waar het bedrag van de evictievergoeding bepaalt; dat de N.V. Singer het door haar gevorderde bedrag krijgt en die wettekst enkel kan ingeroepen worden door hem, die tot de evictievergoeding veroordeeld wordt en niet door hem, die ze ontvangt;

.....

MEDEDELINGEN

VRIJE UNIVERSITEIT TE BRUSSEL

Faculteit der Rechten

Openbare proef ter verkrijging van de wettelijke graad van geagreerde van het Hoger Onderwijs.

De heer Flamme, dokter in de rechten, zal op Vrijdag 28 Mei 1954 om 16 uur in de Faculteit der Rechten, 50, Franklin Rooseveltlaan, Auditorium «René Marcq» in publieke zitting zijn aggregaatsthesis verdedigen, welke als titel draagt : «De aannemingen van openbare werken», samen met de aangehechte stellingen.

Hij zal een mondelinge les geven over het volgend onderwerp : «De aansprakelijkheid der aannemers in zake geburenstoonis».

VEREENIGING «HANDELSRECHT» 'S GRAVENHAGE

PRIJSVRAAG

De Vereeniging «Handelsrecht» verlangt een critische en rechtsvergelijkende verhandeling over DE BAND TUSSEN ANDEEL EN STEMRECHT IN DE NAAMLOZE VENNOOTSCHAP

Hierbij ware in het bijzonder aandacht te schenken aan de navolgende vragen :

- is afsplitsing en overdracht van het stemrecht (tijdelijk of voortdurend, al of niet opzegbaar) naar geldend Nederlands recht mogelijk ?
- is het gewenst, dat te dezen aanzien wettelijke voorzieningen worden getroffen en, zo ja, hoe behoren deze te luiden ?

Verwacht wordt, dat in ieder geval de navolgende, zich in de practijk hier te lande voordoende figuren in de beschouwingen zullen worden betrokken; voting trusts, beschermingscomité's, N.V.'s Nationaal Bezit, N.V.'s Gemeenschappelijk Bezit, administratiekantoren.

Inzenders kunnen desgewenst aan de door hen voorgestane denkbeelden uitdrukking geven in een ontwerp van wet met toelichting.

Het antwoord moet in de Nederlandse taal zijn gesteld, met de schrijfmachine zijn geschreven en vóór 31 December 1955 in drievoud worden ingeleverd ten kantore van de Friesch-Groningsche Hypotheekbank N.V., Herengracht 433, Amsterdam-C., ter attentie van den Secretaris der Vereeniging, Mr A. F. van Manen.

Het zal de naam en het adres van den schrijver niet mogen vermelden, noch enigerlei andere aanduiding van herkomst mogen bevatten, doch voorzien moeten zijn van een motto, dat ook zal moeten voorkomen op een bijgevoegde gesloten en verzegelde enveloppe, welke naam en adres van den schrijver volledig moet behelzen. Voorts zal het antwoord een correspondentie-adres moeten vermelden, hetwelk eveneens geen aanwijzing omtrent den schrijver mag geven.

De beoordeling der inzendingen zal geschieden door een Jury, bestaande uit de Heren Mr F. J. Brevet, Prof. Mr W. C. L. van der Grinten en Notaris Mr A. Schadee.

De Vereeniging stelt een bedrag van f 1000,— (één duizend gulden) beschikbaar ter beloning van de beste inzending, welke een prijs waardig wordt gekeurd,

met dien verstande, dat de Jury de bevoegdheid heeft genoemd bedrag onder meer inzenders te verdelen dan wel slechts een gedeelte daarvan toe te kennen.

De naam (namen) van degene(n), die een prijs waardig wordt (worden) geoordeeld, wordt (worden) openbaar gemaakt.

De Vereeniging krijgt het auteursrecht van de bekroonde inzendingen; de niet-bekroonde inzendingen worden desgewenst aan de opgegeven correspondentie-adressen teruggezonden.

De beslissing der Jury is onherroepelijk. In gevallen, hierboven niet voorzien, beslist het Dagelijks Bestuur van de Vereeniging.

VEREENIGING «HANDELSRECHT» :
Kamphuisen, Voorzitter.
Van Manen, Secretaris.

Velp/'s-Gravenhage, Mei 1954.

CURIOSA

In verband met het IIIe Internationaal Congres voor Sociaal Verweer, waarvan verslag verschijnt in tegenwoordig nummer, weze als curiosum het hierna vermelde voorvalletje aangehaald.

Een van de Antwerpse advocaten had zich onderscheiden door het vlijtig bijwonen van alle werkzittingen van het Congres. Hij ontving van een onbekende hand een oproepingsbrief met volgende inhoud :

« Antwerpen, 21 April 1954.

» Waarde Confrater,

» Mevrouw en Zijne Excellentie Macar Claudio di Serano Rosto, Rector aan het «Asilio Granda por Omnera» te Carambol-Vangas, verzoekt al onze » Confraters, deelnemers aan het IIIe Internationaal » Congres voor Sociaal Verweer, hunne handtekening » te willen komen plaatsen in het Gulden Memorial » Carnet, dat bij Zijn terugkeer zal aangeboden worden » aan de Heer President zijner Republiek.

» Een Gedenkboek en Penning zullen U tevens overhandigd worden, waarbij U gelijkstelling verleend » wordt met de rang van Officier in de Orde « Distin- » gua Resus ».

» Gelieve zo mogelijk bij het schenken van de ere- » wijn aanwezig te willen zijn in de Receptie-zaal van » het St. Ignatius Instituut te Antwerpen, op Donder- » dag 22 April, te 9.45 uur — zoniet U aldaar op een » uur naar believen voor ondertekening aan te melden » bij de Dame-Voorzitster van het Receptie-Comité.

» Hoogachtend, »

* * *

Stipt op het vastgetselde uur was de confrater op het receptiebureau aanwezig om de gevraagde handtekening te plaatsen...

TIJDSCHRIFTEN

Rechtskundig Tijdschrift voor België n° 1.

Internationale Vereniging voor Sociaal Verweer :
Derde internationaal congres te Antwerpen. - R. Van Lennep, Middelen van Verhaal of Rechtsmiddelen.

Advocatenblad n° 5 - 15 Mei 1954.

Mr R. A. Vos, Publicatie van particuliere correspondentie; Mr F. W. Adriaanse, Het 14e congres van de Union Internationale des Avocats. - Mr J. W. Frowien, Wie is Mr Buitenbeen? - Mr B. W. F. Paauwe, Echtscheiding van Engelsen in Nederland.

Nederlands Juristenblad afl. 20 - 15 Mei 1954.

Prof. Mr A. van Oven, Overheids-optreden tegen machtvorming in het bedrijfsleven (I). - Mr G. A. J. Dolk, Aansprakelijkheid in het luchtvervoer. - Mr W. Diamond, De echtelijke woning na echtscheiding volgens Duits recht. - Mr F. Schaap, Pro-Deo.

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie n° 4347 - 15 Mei 1954.

Prof. Mr J. Wiarda, Overzicht van het goodwill-probleem in de Nederlandse privaatrechtelijke rechtspraak en literatuur, en enkele conclusiën daaruit (V). - Mr Drukker, Schikkingen.

Journal des Tribunaux n° 4023 - 16 mai 1954.

André Tunc, Le controle de la constitutionnalité des lois aux Etats-Unis. - Jurisprudence.

Revue de Droit Intellectuel l'Ingénieur-Conseil n° 12, - décembre '53.

R. Plaisant, L'usage des disques achetés dans le commerce.

n° 1. - 3 janvier-mars 1954.

F. Gaspar, Protection en Belgique des modèles étrangers.

Recueil Dalloz de Doctrine de Jurisprudence et de Législation - 18e cahier. - 15 mai 1954.

André Besson, Le renoncement de l'assureur au delai de reprise d'effet du contrat suspendu pour non-paiement d'une prime. - R. Savatier, La responsabilité du fermier en cas d'incendie causé par son enfant en bas âge. - G. L., L'indemnité de licenciement du salarié congédié et immédiatement réengagé.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"